

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Büyük Amaç'a
Devrimle
Varılacak

• Zincirlerin
Hangi Gün
Kırılacağı
Belli Olmaz

• 1 Mayıs'ta
1 Mayıs
Alanı'na
Taksim'e

• SEKA
Günlüğü

• 8 Mart
Eylemleri

• 13 Mart
Savaşçıları
Yaşıyor

• Oportünizme
Karşı
Pratik
Mücadele

BÜYÜK AMAÇ'A DEVİRİMLE VARILACAK

İşçi sınıfı, tüm dünyada yeni bir atak içinde. Mücadele-ye dinç bir ruh haliyle atılıyor. Hiçbir burjuva ve küçük-burjuva telkini dinlemeden kendi sınıf bilinciyle hareket ediyor. "İşçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının eseri olacaktır" ilkesini özümsemiştir. Artık kim ne söylerse söylesin, hangi engeli koyarsa koysun, o, kendi yolunda gidecektir. Bu noktaya, bütün bir tarihsel gelişme sonucu geldi. Bir kölenin, köleliğinin bilincine varması, kölelik sisteminin yıkılması demektir. Çağdaş köle (ücretli köle) olan işçi sınıfı, ücretli kölelik (ücretlilik sistemi) düzeninin bilincine varmıştır.

İşçi sınıfı, marksizmle daha ileri bir bilince ulaştı: bilimsel bir dünya görüşüne ve devrimci bir teoriye sahip oldu. Bilimsel komünizmi bir kere kavradıktan sonra, bu sınıf savaşımının her aşamasında, kendisine yol gösterdi. Tarihsel misyonunu yerine getirirken, bundan böyle daha güçlüdür; kendisini zafere götürececek silahlara sahiptir. İşçi sınıfının devrimci hareketi de sadece teorik bir güç, sadece politik bir güç değil, toplumsal bir güçtür. Yalnızca toplumsal sistemler yıkan bir güç değil, ondan daha üstün sistem kuran bir güçtür. İnsanlığın yeni bir tarihsel döneminin (insani-tarihin) kurucusudur.

Sınıfsız toplumu kurmak, büyük amaçtır. Bu amacı gerçekleştirecek biricik sınıf olarak proletarya, hedefine ancak toplumsal bir devrimle ulaşabilir. Eski toplumu yıkması ve toplumu yeniden kurması bir devrimdir. Sınıfların kaldırılmasına dek varacak olan bu devrim, politik bir devrimle politik iktidarın ele geçirilmesiyle başlar. Sosyalizme geçiş biçimi, farklılıklar gösterecektir; ancak, geçiş biçimi

mi hangi biçimi alırsa alsın, bu geçiş devrimle olacaktır. İşçi sınıfı tarihsel misyonunu ancak devrimle yerine getirebilir. Büyük amaca ulaşmada yönlendirici bir rol oynayan işçi sınıfının politik hareketi, devrimci bir niteliğe sahipse bu görevini yapabilir. Devrimci olmayan proletaryanın politik hareketi, sadece bir hiçtir. Bugüne dek yapılmış tüm toplumsal devrimler, böylesine devrimci bir gücün yönlendiriciliğinde gerçekleşti. Fakat, proletaryanın bağımsız politik hareketini devrimci yapan şey devrimci laflar etmesi değil, devrimci bir anlayışa sahip olmasıdır. İkisi aynı şey değildir. Bugüne kadar, devrim ve devrimcilik üzerine çok söz eden oldu. Ancak bunların hiçbiri devrimci bir anlayışa sahip olmadılar. Bu nedenle bir süre sonra ya silinip gittiler ya da etkilerini yitirdiler. Devrimcilik öyle laftan ibaret değildir, mücadelede buna uygun bir çizgi izlemektir; günlük tüm çalışmanın ana teması haline getirmektir; hareketin ideolojik olarak devrimciliği içselleştirmesidir.

Programına, sınıfları kaldıracığını (dünyayı değiştireceğini) yazan bir hareketin, her şeyden önce, bunun ancak bir devrimle olabileceğini anlaması gerekiyor.

Çünkü sınıfları kaldırmak, tarihin en köklü toplumsal alt-üst oluşunu gerçekleştirmektir. Böylesine bir köklü değişim ancak bir devrimle yapılabilir. Üstelik proletaryanın toplumsal devrimi tarihte daha önce gerçekleşmiş büyük devrimlerden daha derine gitmek zorundadır. Çünkü bu devrim, yalnızca politik iktidarı ele geçirmekle kalmayıp, tüm toplumsal yapıyı yeni baştan örgütleyecektir. Çünkü bu devrim, öncekiler gibi bir sınıfın egemenliğiyle sonuçlanmaz; sınıfların kendisini ortadan kaldırmayı amaçlar. Bütün bunları gerçekleştirecek olan işçi sınıfı ve onun politik hareketi, devrimci bir zihniyete sahip olmadan, böylesine büyük bir hedefe nasıl ulaşabilir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, işçi sınıfını hedefe ancak, devrimci bir anlayışla hazırlar.

İşçi sınıfının, yalnızca devrimci dönemlerde değil, devrimci olmayan dönemlerde de devrime hazırlanması gerekiyor. Sos-

**İşçi sınıfı,
marksizmle daha ileri bir
bilince ulaştı: bilimsel bir
dünya görüşüne ve devrimci bir
teoriye sahip oldu. Bilimsel
komünizmi bir kere kavradıktan sonra,
bu sınıf savaşımının her aşamasında,
kendisine yol gösterdi. Tarihsel
misyonunu yerine getirirken, bundan
böyle daha güçlüdür; kendisini zafere
götürecek silahlara sahiptir. İşçi sınıfının
devrimci hareketi de sadece teorik bir
güç, sadece politik bir güç değil,
toplumsal bir güçtür. Yalnızca toplumsal
sistemler yıkan bir güç değil, ondan
daha üstün sistem kuran bir
güçtür. İnsanlığın yeni bir
tarihsel döneminin (insani-
tarihin) kurucusudur.**

yal-reformist ve oportünist hareket ne yapıyor; devrimci dönemde, devrimci durum koşullarında bile, işçi sınıfını reformist bir anlayışla, ılımlı bir zihniyetle eğitiyor. Devrimci bir anlayışa sahip olmadığı için, bir yığın devrimci laf etmesine rağmen, özsel olarak reformizm çerçevesini aşamıyor. Tüm devrimci görüntüye rağmen, bu görüntünün altında reformist bir öz kendini belli ediyor. Onların en kritik dönemlerde ne söylediklerine bakmak lazım. Dünyanın en şiddetli iç savaşının yaşandığı 90'lı yıllarda, dünyanın kabul ettiği iç savaşın inkar ettiler. Çünkü, iç savaşın gereklerini yerine getirmeyi göze alamıyorlardı. Devrimci bir durum ortaya çıktığı ve gün gün derinleştiği halde, "evrimci durum var" dediler. Emek-sermaye çelişkisi keskinlik kazanmasına karşın; çelişkileri yumuşak göstermek için hep birlikte, özel bir gayret içine girdiler. Kendileri devrime hazır olmadıkları için, büyük bir heyecanla mücadeleye atılan kitleleri de pasifize ettiler. Daha sonra da, neden harekete geçmiyor diye halk yığınlarını eleştirmeye kalktılar. Bu ara, kendilerini, sahip oldukları devrimci görünümü, reformist zihniyetlerini gözden geçirmeyi hiç düşünmediler. Kendi dışındaki koşullar devrimci olduğu zaman, onu yoksaymayı; kitle hareketlerinde geçici bir düşüş olduğu zaman onu gerekçe göstermeyi, bir çizgi haline getirdiler. Sonuç olarak, reformculukla kitleler dolandırılmıştır.

İç savaş birinci aşamadan, ikinci aşamaya (proleter iç savaşa aşaması) geçtikten sonra da, oportünizmin yaklaşımı aynı kaldı. Politik yayınlarının sendikal yayınlardan bir farkı kalmadı. Sendikaların defalarca ele aldıkları ne varsa, oportünizm de bir defa daha tekrarlıyor. İşçi sınıfına kazandırdıkları devrimci bir görüş yok. Tersine, işçi sınıfının benimsediği devrimci bakış açısını ve genel konumu bozmak, sendikalizm (ekonomizm) doğrultusunda saptırmak için elinden geleni yapıyor. Zaman zaman propagandasını yaptıkları sosyalizm ve devrim ise oportünist an-

layışta belirsiz bir gelecek sorunudur; hiçbir şekilde güncel mücadelenin konusu değildir. Oysa ki devrim günceldir; proletaryanın ve tüm emekçi halkın güncel olarak verdiği kavganın bağlanması gereken ana hedeftir. Proleter iç savaşın hedefi, sermaye egemenliğini yıkmaktır. Proletarya sınıf içgüdüleriyle bile ortalama sol hareketten, daha ileriye gidebiliyor.

Oportünizm işçilere ekonomizmi dikte ettirmeye çalışırken, öte yandan emekçiler hükümete karşı, devlet iktidarına karşı politik istemlerle eyleme geçiyor. Eğitim emekçilerinin kongrelerinde tutsaklara özgürlük istemleri yükseltiyor, TEKEL işçileri başbakanın yolunu kesiyor, SEKA işçileri devletin kararlarına ve saldırısına karşı direniyor; işçi sınıfı, bir sınıf olarak harekete geçip politik mücadele verirken, oportünistler ise, yaptıkları reformist işçi toplantılarında, işçileri düzene hapsedecek taktik imalatçılığı yapıyor. İşçiler ne zaman düzene karşı harekete geçse, oportünizm ve reformizm hemen ayağa kalkıp, işçileri çevirmeye yelteniyor. İşçilerin bilinci karartılıyor, gözleri bağlanıyor. Gözlerimizin önünde, devrim hedefine yürüyen işçilerle, onları kısmi reform talepleriyle oyalamaya çalışan ortalama sol anlayış arasında apaçık bir çatışma yaşanıyor.

Proletarya ne zaman burjuva sendikacılığı, reformizm ve oportünizm engelini aşmışsa, daha ileri gidebilmiştir. Bunun somut bir örneğini bir kıta, Latin Amerika mücadelesi vermektedir. Orada emekçiler, uzlaşmacıların koydukları çitleri aştıkları için, başarılı sonuçlar elde ediyorlar. Çelişkilerin keskin olmadığı, çatışmaların sertleşmediği dönemler, uzlaşma barikatlarının olumsuz etkileri çok açık hissedilmez; fakat, karpışmanın en kritik ve şiddetli aşamasında, bunun nasıl bir engel olduğu daha açık olarak görülür. Böylesi bir dönemde, bir ölüm-kalım savaşında her tür engelin aşılması, daha ileriye gitmenin, kazanmanın koşulu haline geliyor.

C.DAĞLI

Sınıfsız toplumu kurmak, büyük amaçtır. Bu amacı gerçekleştirecek biricik sınıf olarak proletarya, hedefine ancak toplumsal bir devrimle ulaşabilir. Eski toplumu yıkması ve toplumu yeniden kurması bir devrimdir. Sınıfların kaldırılmasına dek varacak olan bu devrim, politik bir devrimle politik iktidarın ele geçirilmesiyle başlar. Sosyalizme geçiş biçimi, farklılıklar gösterecektir; ancak, geçiş biçimi hangi biçimi alırsa alsın, bu geçiş devrimle olacaktır. İşçi sınıfı tarihsel misyonunu ancak devrimle yerine getirebilir.

“ZİNCİRLERİN HANGİ GÜN KIRILACAĞI BELLİ OLMUZ”

SEKA İşçileri

İşçi sınıfı, kapitalist sistemin yoğunlaşan saldırıları karşısında eylemlerini dağınık biçimde sürdürmek yerine birleştirmek isteyerek ve önünde engel oluşturan, süreci karşılamakta yetersiz kalan araçlar yerine de yeni ve etkili araçlar oluşturmaya hız vererek, kendine devrimci bir yol açmaya, savaşı bu kanalda sürdürmeye çalışıyor. Bu bize, devrimin, işçi ve emekçi sınıflar içinde nasıl pratik bir sorun haline dönüştüğünü göstermektedir. İşçi komitelerinin bu dönemde yaygınlaşmaya başlamasının nedeni budur. Her açıdan yoğunlaşan ve hızlanan bir süreçten geçmekteyiz. Mücadelenin ekonomik boyuttan, politik boyuta çıkabileceği; ikisinin birleşebileceği, devrimci gelişmelere yönelebileceği koşulların nasıl olgunlaştığını görüyoruz.

Kitleler, burjuvaziyi köşeye sıkıştırmak yerine onu ortadan kaldırmanın pratik yolunu, kendiliğinden de olsa, devrimci temelde açmaktadır. Kitlelerin tam tersine, reformistler ve oportünistler ise, burjuvazinin köşeye sıkıştırılmakla kalınmasından yana. Gösterdikleri bunca çaba mücadelenin olduğu yerde sayması için... Oysa ki, bugün burjuvazi, ekonomik ve siyasal olarak varlığını devam ettirme anlamında köşeye sıkıştığı için saldırılarını yoğunlaştırıyor. Emekçiler üzerindeki, ekonomik, politik saldırılarını şiddetin dozunu arttırarak

sürdürüyor. Reformistler ve oportünistler her zaman olduğu gibi süreç ters yüz olmuş bir biçimde bakıyor. Bu çarpık bakışlarını işçi sınıfına mal etmek için de, sınıfın bütün eylemlerinde boy gösteriyorlar. Bizim olduğumuz yerde reformistler ve oportünistler kitleleri “aldatabiliyor”sa, o zaman bunun vebalinin bir kısmı da bize aittir. Burjuvazinin köşeye sıkıştığı bu koşullarda yaşanan işçi eylemlerinde devrim talepleri yaygınlaşabilir, komite ve konseylerle daha ileri deneyimler yaratılabilir. Bugün hala devam eden Adana, Malatya, İzmit’teki işçi eylemleri sürecin daha ileriye götürülebilmesinin dinamiklerini taşımaktadır.

Bu dönemdeki eylemlerle birlikte yaygınlaşmaya başlayan komitelerin, o eylemin bitişiyle birlikte ortadan kalkması normal bir seyir olacaktır. Ama öte yandan komiteler, bu sefer de başka bir eylemde ortaya çıkacaktır. Çünkü bu araçları yaratan koşullar devrimin kendi koşullarıdır. Esas kalıcılığı ayaklanmada ve devrimde ve sonrasında kurulacak sosyalizmde olacaktır. Komite ve konsey örgütlemelerini propaganda ediyor ve kısmi düzeyde pratiğe geçiriyorduk. Şimdi ise, bir üretim alanındaki işçiler başka bir alanda eyleme yönelebilir, eyleme geçen işçilere öneriyor, gerekliliğini anlatıyor. Elbette henüz yeterli bir kavrayış yok, daha başlardayız ama çok

hızlı yol alınabilecek durumdayız da... Bu anlamda herkesin niceliksel ve niteliksel durgunluk gördüğü bu dönemde, reformist etkilere rağmen niceliksel ve niteliksel birikimler, gelişmeler yaşıyoruz. İşimiz şimdi daha kolay ama harcamamız gereken çaba daha çok. Çünkü devrim ne kadar yol almışsa; çalışma alanlarımız o kadar genişler ve acilleşir; devrimi engellemek için daha fazla güç seferber olur... Sonunda elbetteki nehir akacağı yatağı bulur ama unutulmamalıdır ki, bir devrim, iktidar sorunu kendiliğinden çözülmez. Önümüzde duran görev açıktır. Komite ve konseylerin daha sağlam bir şekilde örgütlenmesi için bunları iktidar mücadelesine bağlamak zaten bu mücadelenin güçlenmesi için gerekli olan devrimci bir programa sahibiz. O halde, bütün eylemlere bu hassaslıkla yaklaşmalı ve proletaryanın devrimci sınıf partisinin programını eylemdeki kitlelere götürmeliyiz.

Bu satırlar kaleme alınırken SEKA işçilerine polis kaldırdığı, Malatya TEKEL işçilerinin ise direnişe destek için fabrikalarını işgal ettiği haberleri basında yer almaya başladı. Burjuvazinin uşaklığını yapan hükümet ise alttan alta dış biliyor, SEKA’nın kapatılması kararından vazgeçmeyeceğini söylüyor, işçilere şiddet kullanmaktan geri durmayacağını mesajlarını veriyor. Bu yanıyla beklenen bir saldırıydı, sadece zamanı belli değildi. Bu saldırıyı püskürtmek, tüm halkı mücadeleye katmak, sorunu SEKA’dan çıkarıp işçi ve emekçilerin iktidar sorunu haline dönüştürmek yine işçi sınıfının elindedir. SEKA eylemi, sadece Türkiye ve Kürdistan’da değil dünyanın bir çok yerinde etki yarattı. Örneğin İran Komünist İşçi Partisi yaptığı açıklamada “Yaşasın İşçilerin Uluslararası Dayanışması” diyordu. “Başka işçilerin desteğini kazanan birleşik, kararlı direnişiniz, işçi eşleri ve ailelerinin de bu mücadeleye katılması bu direniş işçi mücadelesinin öğretici, önemli bir deneyimine dönüştürdü.” Bu düzeyde enternasyonal bir destek alan SEKA eylemi, işçilerin ve emekçilerin özelleştirme ve fabrika kapatmalar karşısında nasıl bir yol izlemeleri gerektiği konusunda örnek yarattı. Aynı zamanda işçilerin mücadele birliğinin de pratikte sağlandığı bir eylem oldu SEKA eylemi. Başka yerlerden aynı eylem tarzıyla SEKA’ya verilen destek tam anlamıyla işçilerin mücadele birliğini gösterdi. Bugüne dek sınıfın elde ettiği deneyim nihai kapışma için niteliksel bir sıçramaya dönüşecek düzeydedir. Emekçilerin ihtiyacı, ne pahasına olursa olsun, bütün işçilere itilim sağlayabilecek bir eylemin başı çekmesi, kararlı ve

bütünleştirici biçimde ilerlemesiydi. Yıllardır, böyle bir örneğin yaratılmaması için işbirliğine soyunan sendikalar çok çabaladılar. Ancak her geriye düşürülen eylem bir sonrakinde daha ileri gidilmesi gerektiğini gösterdi. Tüm bunların birikiminin patlaması elbette yaşanacaktır. SEKA işçilerinin 98-99 eylemlerinin deneyiminin tazeliği ve en son direnişlerinde öne çıkan mücadele kararlılığı, diğer üretim alanlarındaki emekçileri de umutlandırdı ve harekete geçmelerinde itekleyici oldu. Nihayetinde kapitalist sistemin bunalımından kaynaklı sorunlar, bütün üretim alanlarında keskin bir biçimde yaşanmaktadır. Tüm bunlarla beraber, devrimin koşulları ilerledikçe, öznel, komünist gücün sürece pratik müdahalesi daha da önemli hale gelir. Söylediklerimizi ne kadar yaptığımızın, yapabildiğimiz aynası olan bir süreçtir bu...

Daha birkaç yıl önce, burjuvaziyle işbirliğinde uzman Bayram Meral gibilerin "Biz artık işçileri tutamaz durumdayız." demesinin ne anlama geldiğini o zamanlar yayında işlemiştik. Şimdi bunu pratikte yaşıyoruz. Dikkat edilirse eğer, görülecektir ki, son eylemlerde işçiler, gerek birbirlerine birlikte mücadele çağrısını yaparken, destek eylemleri gerçekleştirirken, sendikalarının toplanıp bildiri yazmasını, karar çıkarmasını beklememektedirler. İşçi sınıfı ne zaman bir eylemin sorumluluğunu sermayenin hizmetindeki bir sendikaya bırakmış olsa, büyük bir hüsrana uğramıştır. Eylemlerinin sorumluluğunu, ileriye taşımamasını, ezilen halklarla bütünleşmesini işçiler, bizzat kendileri üstlendiklerinde -ki bunun araçları komite ve konseylerdir- işte o zaman en güçlü eylemleri gerçekleştireceklerdir. Devam eden SEKA ve TEKEL direnişleri bu büyük eylemlerin mesajlarını vermektedir.

SEKA ve TEKEL direnişleri bir süre sonra bir şekilde sona ermiş ya da erdirilmiş olsa bile, daha büyük bir hareketi ardından getirecektir. Çünkü sona eren o süre içindeki eylem oluyor, yoksa sorunlar hiçbir biçimde sona ermiş olmuyor. Bununla beraber,

burjuvazinin kitle hareketine karşı gerici zoru en şiddetli biçimde uygulamaya sokacağı bir döneme giriyoruz. Kapitalizmin krizini aşma imkanı şu halile yok ve toplumsal barış, uzlaşma safataları, yıkıcı kapitalist politikalar, ekonomik ilhakın sonuna kadar var-dırılması karşısında tamamen çöp kutusuna atılmıştır. Ne kitleler daha fazla bu durumlarında bekleyebilirler ne de burjuvazi bu politikalarından geri adım atabilir. Savaş ileriye götürülmelidir, kitleler açısından başka alternatif kalmamıştır. İşçi sınıfı ise giderek militanlaşmaktadır. Burjuva gerici zor karşısında devrimci zorun muhakkak kullanılması gerektiğini süreç sertleştikçe öğrenecektir. Aynı zamanda kurduğu komitelerin esas işlevinin ne olduğunu, bunları nasıl kullanması gerektiğini de sertleşen bu savaşın içinde anlayacaktır. Yani bundan sonra iki sınıf arasında süren bu savaş, çok daha keskin ve sert çatışmalar biçiminde geçecektir. Bu süreci hızlandırmak bizim elimizdedir.

Bir hareketin ya içindeyizdir ya da dışında ve bizim dışında olmak gibi bir seçeneğimiz asla olmamıştır. Dönemimiz devrimci ve kitleler hızla burjuvaziyle hesaplaşma, sert çatışmaya girme eğilimindedir -ki bu böyle- gerçekleşen o grev/işgal vb. bir yanıyla devrimin içindeki bir eylemdir ve bizim eylemimizdir. SEKA işçilerinin söylediği gibi "bu direniş tüm emekçilerin direnişidir ve birlikte örgütlenip, birlikte mücadele etmeliyiz." Gelişebilecek olan bu eylem aynı zamanda bizimse, o bölgenin harekete geçirilmesinden ileriye taşınmasına, devrim taleplerini içeren bildirilerden gösterilerin örgütlenmesine dek, bizim sorumluluğumuzdadır. Ateşi Çalmak romanında anlatılan işçi J.Stock'un dediği gibi "Zincirlerin hangi gün kırılacağı belli olmaz." Biz her günü o gün gibi karşılamalı, pratik olarak düşünmeli ve hareket etmeliyiz. □

NOT: Bu yazı SEKA Direnişi sürüyorken kaleme alınmıştır; güncelliğini koruduğu için yayınıyoruz.

DİK'TEN İŞÇİLERE ÇAĞRI

Merhaba Mücadele Birliği okurları.

Bizler DİK(Devrimci İşçi Komiteleri)'li işçileriz. Gazi Mahallesi'nde oluşturduğumuz Devrimci İşçi Komiteleri'nin ilk çalışmalarından biri olarak, Devrimci İşçi Komiteleri'nin broşürünü 16 Şubat Çarşamba günü sabahı, işçilerin ve emekçilerin işe gitme saati olan 06.30'dan başlayarak 08.00'e kadar Gazi Mahallesi'nin işçi ve emekçilerine dağıttık. 17 Şubat Perşembe günü de broşürlerimizi Perşembe Pazarı'nda halka dağıttık.

Devrimci İşçi Komiteleri'nin en önemli amacından biri, işyerlerinde alt komiteler oluşturmak; çevremizde bulunan bütün fabrikalarda, atölyelerde vb. işyerlerinde çalışan işçilere ulaşip onlarla birlikte mücadelemizi büyütmek olacaktır.

Devrimci İşçi Komiteleri olarak, bütün işçi ve emekçilere ulaşip, onlara sistemin biz işçilere nasıl saldırdığını anlatmaya çalışacağız. Sistem bizi kölece çalıştırarak, bizden daha fazla kar sağlamaya çalışıyor, insan olarak bizleri yok sayıyor. Ve önümüze daha sayamayacağımız bir çok dayatmalar sürüyorlar. İşçi ve emekçi halk, bütün bu dayatmalara sadece kendi gücü ile karşı durmalıdır.

İşçi arkadaşlar; çalıştığımız fabrikada, atölyelerde çalışan arkadaşlarımızla birlik olun.

Devrimci İşçi Komiteleri olarak, işyerlerine, fabrikalara, atölyelere ulaşarak oradaki işçilere mücadele yöntemlerini, işçilerin kendi öz örgütleri olan komitelerde hareket etmelerini anlatacağız. İşçi arkadaşlar, bizler yalnız değiliz. Kendi gücümüzün farkında olmalıyız. Ve özgür, mutlu, sömürsüz, bağımsız, sınıfsız bir yaşam istiyorsak bu hedeflere uzak değiliz.

Gelin hep beraber kendi öz örgütümüz olan komitelerimizde örgütlenelim, mücadeleye atılalım.

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)/Gazi Mahallesi

13 MART AFİŞLERİNİ YAPANLARA GÖZALTI!

13 Mart 1982'de üç komünist işçi Seyit KONUK, İ.Ethem COŞKUN ve Necati VARDAR, İzmir Buca zindanında idam edilerek katledildi. Bu topkaraklarda idam edilen ilk kişiler değillerdi, ama asılarak katledilen ilk işçiler oldular. Adları 13 Mart Savaşçıları olarak anılmaya başlandı ve yolumuza "ışık" oldular. Biz Leninistler olarak bu üç komünist önderi unutmadığımızı her fırsatta haykırarak. Üç komünist işçinin ölümsüz olduklarını, işçi ve emekçilere duyurmak için üzerinde "Proletaryanın Önder Savaşçıları Kavgamızda Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor" yazılı ve 13 Mart Savaşçıları'nın resimleri olan afişleri Topkapı-Şirinevler arasında yaparken Bakırköy Çocuk Evi civarında polisler tarafından 6 kişi gözaltına alındı ve Bahçelievler karakoluna götürüldük. Karakolda bazı arkadaşlarımıza polis tarafından saldırı oldu. Sermayenin koruyucuları kime, niye saldırdıklarını iyi biliyorlardı. İşçi yoldaşlarımızın idamlarının üzerinden 23 yıl geçmiş olmasına rağmen anıyor olmamız, onları çileden çıkartmıştı. Saat 18:00 civarında çıkarıldığımız savcılık tarafından serbest bırakıldık. Bir arkadaşımız gyabi tutuklaması olduğu gerekçesiyle, aynı gün bırakılmadı. Arkadaşımız, bir gün sonra serbest bırakıldı.

PROLETARYANIN ÖNDER SAVAŞÇILARI KAVGAMIZDA YAŞIYOR LENİNİSTLER SAVAŞIYOR!

İstanbul'dan Leninistler

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA TAKSİM'E

Bu sene 1 Mayıs tartışmaları erken başladı. Ortalama solun bu aceleciliğinin altında yatan neden geçen sene içine düşmüş oldukları durumdu. Geçen sene daha ilk toplantıda bizim tarafımızdan 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanında, Taksim'de kutlanması gündeme getirildiğinde ortalama sol, ala tartışmasının önemli olmadığını, bunun teknik bir sorun olduğunu vb. söylüyordu. Ama 30 Nisan akşamı kendilerini hala alan belirlemek için tartışıyor bulduklarında eminiz ki, alan tartışmasının ta işin en başından beri öze değin bir tartışma olduğunu anlamışlardı. Çünkü gerçekler inatçıdır ve doğruluklarını er yada geç ama mutlaka kabul ettirirler. KESK ve DİSK, 1 Mayıs Alanı olarak Taksim Meydanı'nda karar kıldıklarında "kible" sini şaşırın ortamları sol, Mücadele Birliği'nin peşinden sürüklenmiş olmamak için tek ayak üzerinde kırk takla atıyordu o günlerde.

Şimdi yine aynı duruma düşmemek için yangından mal kaçırarcasına bir şeyler kurtarmaya çalışıyorlar. Elbette kotarılmaya çalışılan şeyin ne olduğunu bilmiyor değiliz. Ortalama solun cadı kazanında nelerin kaynadığını bilecek kadar iyi tanıyoruz onları. Süreci kendilerinden başlatıp, kendilerine en olmadık payeleri biçebilmektir amaçları. Adamın olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi denileceğini bildikleri için tez elden süreci başlatıp Taksim konusundaki ısrarı ve iddiası bilinen Mücadele Birliği'nin baskısını üzerlerinde hissetmeden yolmak istiyorlar. 1 Mayıs '92'de Perinçek'in peşinde Gaziosmanpaşa'ya gitme derekesine

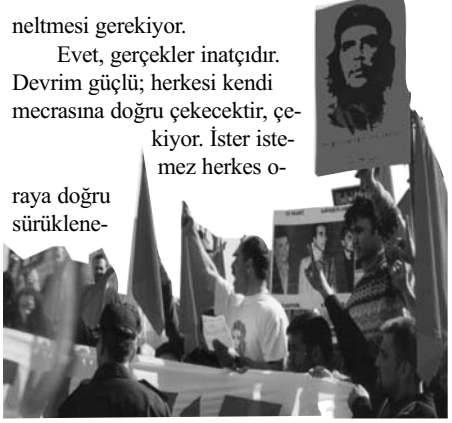
düşen ve daha sonra da Abide-i Hürriyet çukurundan çıkamayanlar şimdi yeniden ağızlarında Taksim'i evelmeye gevelmeye başladılar. Sınıfa önderlik iddiasında bulunanlar geçen sene kaçırdıkları trenin arkasından öylece bakakaldıkları için bu sene atak davranıp günahlarından kurtulmaya çalışıyorlar. Her yıl kitlelerini önce Taksim'e çıkacakmış gibi motive edip sonra sırtlarını Taksim'e dönüp, Taksim dışında her yere gitmeye gönüllü olanlar, şimdi yine mangalda kül bırakmayıp, perdeyi Taksim'le açıyorlar! Bu onlarla Taksim Medyanı, yani 1 Mayıs Alanı arasında platonik bir aşk gerçekten. "Gitmesek de gelmesek de o köy bizim köyümüzdür" şarkısında olduğu gibi bir sıra hasreti! İyi ama bizim bu Taksim'in önemine, Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğuna dair mangalda kül bırakmayan oportünistlerimize hiç kimse sormayacak mı, "Mücadele Birliği her sene Taksim diyor ve Taksim'e çıkıyordu. Bu sene onlar bir şey söylemediler mi?" Yavuz hırsızlık yaparken ev sahibine yakalanmayacağımızı mı düşünüyorsunuz yada tarihe yazılan gerçeklerin su üzerine yazılmış yazılar kadar kısa ömürlü olduğunu mu?

Şimdi herkesin şunu sorması gerekiyor: Bu sene 1 Mayıs nerede kutlanacak? Her sene ortalama solun yaptığı gibi "alanlarda" yani 1 Mayıs Alanı olan Taksim Meydanı dışında her yerde mi, yoksa her sene Leninistlerin, proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırdığı kızıl Meydan'da, Taksim'de mi? Evet, şimdi herkesin söylemek ve yapmak arasındaki tutarlıktan bihaber olan ortalama sola bu soruyu yö-

nelmesi gerekiyor.

Evet, gerçekler inatçıdır. Devrim güçlü; herkesi kendi mecrasına doğru çekecektir, çekiyor. İster istemez herkes o-

raya doğru sürüklene-

cektir. Bir kez daha hatırlatalım: Taksim'e sırtını dönen, devrime sırtını döner. Çünkü Taksim onurdur, çünkü proletaryanın dökülen kanlarıyla kızışmıştır.

Artık "ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz" demenin zamanı. "Bu sene Taksim'deyiz" diyenlere "Biz her sene buradayız. Size ancak, sizleri Taksim'de görürsek inanacağız" diyeceğiz.

Evet, gerçekler inatçıdır. Doğruluklarını er yada geç herkese kabul ettirirler. Onların farkına önceden varanların avantajı yol almış olmalarıdır.

Bu sene, her sene olduğu gibi proletaryanın kızıl bayrağını Mayıs Alanında dalgalandıracaktır.

**1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA,
TAKSİM'E!**

Gazi Ayaklanması'nın 10. yılında 5 binin üzerinde bir kitle, Gazi sokaklarını doldurdu.

12 Mart 1995'te iki kahveye açılan ateş sonucunda başlayan Gazi halk ayaklan-

masının 10. yılında, Gazi halkı yine sokaklardaydı. Sabahın erken saatlerinde cemevi önünde toplanan, Gazi ayaklanmasında ölümsüzleşenlerin aileleri öncelikle Alibeyköy Mezarlığı'na gitti. Buradaki ölümsüzlük yatağındaki 2 savaşı için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra aileler Gazi Mahallesi'nde bulunan Dörtyol'a gittiler. Burada ölümsüzleşenlerin nezdinde saygı duruşunda bulunuldu ve basın açıklaması okundu. "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla kitle yürüyüşü geçti. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak "Yaşasın Gazi Ayaklanması" ve "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere-Devrimci Öğrenci Birliği" pankartlarımızla ve kızıl flamalarımızla kitle içerisindeki yerimizi aldık. Cemevi'ne kadar "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "13 Mart'tan Gazi'ye, Gazi'den Zafere", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Devrim Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor" sloganlarını gür bir şe-

kilde haykırdık. Polis ise bu sene daha çok okul ve karakol içlerine yerleşmişti. Cemevi'nde savaşı aileleri tarafından verilen yemek sonrası Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşü geçildi. Yürüyüş güzergahında bulunan ve 12 Mart 95'te polisin ateş açtığı bir kahveye aileler kızıl karanfil bıraktılar. Mezarlık önüne gelindiğinde polislerin karakol çatılarında kamera çekimi yaptıkları gözlenebiliyordu. Mezarlıkta yapılan anma sonrasında tekrar Cemevi'ne doğru yürüyüşü geçildi. Kitle içerisinde sık sık "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları duyuluyordu. Bizler de 13 Mart 1982'de idam edilen 3 Komünist işçiyi Seyit Konuk, İ.Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ı anmak için 13 Mart'ta Taksim Meydanı'nda olacağımızı ve kitleyi 3 Komünist işçi anmaya çağırın konuşmalar yaptık. 09.30'da başlayan yürüyüş 14.30'da son buldu.

**Gazi Savaşçıları Ölümsüzdür!
13 Mart'tan Gazi'ye, Gazi'den Zafere!
Yaşasın Gazi Ayaklanması!**

Gazi'den Leninistler

Kamu emekçileri, uygulanan politikalara ve özelleştirmeye karşı yaptığı grevlerle, eylemlerle ve basın açıklamasıyla işçi ve emekçilere zincir vurulamayacağını gösteriyor.

Antep nüfusunun büyük bir çoğunluğunu işçi ve emekçiler oluşturuyor. İşçi sınıfının yoğun olduğu bu kentte gün içinde 2 veya daha fazla eylem veya basın açıklaması oluyor. Bunlardan bir tanesi de 04.03.2005 Cuma günü adliye binası önündeki meydana gerçekleşti. Toplanan emekçiler ve demokratik kitle örgütleri, Antep Büro Emekçileri Sendikasının düzenlediği basın açıklamasına destek verdiler.

ANTEP'TE İŞÇİLER

Basın açıklamasında emekçiler “yapılması düşünülen düzenlemeler, toplumsal ihtiyaçların karşılanmasından uzak, IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, uluslararası tekeller ve TÜSİAD gibi sermaye kuruluşlarının ihtiyaçları ve talepleri dikkate alınarak hazırlanmaktadır” şeklinde politikaları dile getirdiler.

Bizlerin de Mücadele Birliği Platformu olarak katıldığımız basın açıklaması, SEKA işçi direnişine destek vererek, “SEKA İşçisi Yalnız Değildir”, “Her Yer SEKA, Her Yer Direniş”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” vb. sloganlarla son buldu.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

ANTEP TELEKOM İŞÇİLERİNDEN SEKA'YA DESTEK

Antep Telekom'da çalışan Haber-iş sendikası üyesi işçiler kendilerini 04.03.2005 günü Telekom binasına kapattı. SEKA işçilerine destek vermek ve özelleştirmeleri protesto etmek için yaptıkları eyleme çeşitli demokratik kitle örgütleri ve sendikalar destek verdi. Destek için gelen kitle Antep Adliyesi önünde saat 17:30'da buluşarak Telekom binasına kadar yürüdü. PTT önüne gelen kitleyi alkışlarla karşılayan Telekom işçileri “Yaşasın sınıf dayanışması”, sloganını attı. Bir saat kadar PTT önünde sloganlarla alkışlarla bekleyen kitle “SEKA İşçisi Yalnız Değildir”, “Söz Bitti Sıra Eylemde”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” gibi sloganlar attı. Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Dünya Emeğin Olacak DİK” imzalı dövizlerimizle katıldık. Başka döviz açılmaması ilgiyi üzerimizde topladı. Eylemde ayrıca bizler de “Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar, Herşey Emeğin Olacak” ve “Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganlarını attık. Attığımız bu sloganları Antep işçileri hemen tanıdı. Bu durum onlar açısından çok şey ifade ediyordu. Bu sloganların Antep'te yeniden atılmaya başlanması da THKO'dan THKO/MB'ye ve de günümüze, bir geleneğin nasıl süregeldiğinin bir göstergesi oldu. Attığımız sloganlar karşısında geçmişi hatırlayan bir çok işçi gülümseyerek sloganlarımıza destek verdi.

Okunan basın açıklamasının ardından da eylem son buldu. Bu esnada destek için gelen kitle dağılırken Telekom işçileri PTT binasına kapanarak eylemlerine devam ettiler.

ANTEP/ DİK

AKTEKS İPLİK FABRİKASINDA GREV VAR

Antep Başpınar Sanayi Bölgesi'nde bin 500 işçinin çalıştığı Akteks İplik Fabrikası'nın patronları, işçilerin haklarını daha çok gasp edebilmek için sendikayla anlaşmak istemiyorlar. Bunu kabul etmeyen sendika ve üye işçiler 4 Mart 2005 günü, grev kararı alıp fabrikaya asmışlar. Karar 5 Mart 2005 günü Disk Tekstil-Sen Antep Şubesi'nde sendika başkanının ve yöneticilerinin saat 11:30'da sendikanın içinde yaptığı basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu.

Basın açıklamasında şöyle denildi: “*Akteks Akrilik İplik A.Ş. Türkiye'de 500 büyük firma içinde yer almaktadır. Akteks A.Ş. ile sendikamız arasında 2.5 aydır devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığından işyerinde 4 Mart 2005 günü grev kararı alınarak fabrikaya asılmıştır.*

Hükümetin yanlış tutumu nedeniyle üretimin darbe alması, ihracattaki zorluklar işçinin elinde mi ki işçiler perişan edilmekte.”

Yerel basının ilgi gösterdiği basın metni okunduktan sonra toplantı sona erdi.

ANTEP/ DİK

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA TAKSİM'E

Bu sene 1 Mayıs tartışmaları erken başladı. Ortalama solun bu aceleciliğinin altında yatan neden geçen sene içine düşmüş oldukları durumdu. Geçen sene daha ilk toplantıda bizim tarafımızdan 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanında, Taksim'de kutlanması gündeme getirildiğinde ortalama sol, ala tartışmasının önemli olmadığını, bunun teknik bir sorun olduğunu vb. söylüyordu. Ama 30 Nisan akşamı kendilerini hala alan belirlemek için tartışıyor bulduklarında eminiz ki, alan tartışmasının ta işin en başından beri öze değin bir tartışma olduğunu anlamışlardı. Çünkü gerçekler inatçıdır ve doğruluklarını er yada geç ama mutlaka kabul ettirirler. KESK ve DİSK, 1 Mayıs Alanı olarak Taksim Meydanı'nda karar kıldıklarında "kible" sini şaşırın ortamları sol, Mücadele Birliği'nin peşinden sürüklenmiş olmamak için tek ayak üzerinde kırk takla atıyordu o günlerde.

Şimdi yine aynı duruma düşmemek için yangından mal kaçırarcasına bir şeyler kurtarmaya çalışıyorlar. Elbette kotarılmaya çalışılan şeyin ne olduğunu bilmiyor değiliz. Ortalama solun cadı kazanında nelerin kaynadığını bilecek kadar iyi tanıyoruz onları. Süreci kendilerinden başlatıp, kendilerine en olmadık payeleri biçebilmektir amaçları. Adamın olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi denileceğini bildikleri için tez elden süreci başlatıp Taksim konusundaki ısrarı ve iddiası bilinen Mücadele Birliği'nin baskısını üzerlerinde hissetmeden yolmak istiyorlar. 1 Mayıs '92'de Perinçek'in peşinde Gaziosmanpaşa'ya gitme derekesine

düşen ve daha sonra da Abide-i Hürriyet çukurundan çıkamayanlar şimdi yeniden ağızlarında Taksim'i evelmeye gevelmeye başladılar. Sınıfa önderlik iddiasında bulunanlar geçen sene kaçırdıkları trenin arkasından öylece bakakaldıkları için bu sene atak davranıp günahlarından kurtulmaya çalışıyorlar. Her yıl kitlelerini önce Taksim'e çıkarmış gibi motive edip sonra sırtlarını Taksim'e dönüp, Taksim dışında her yere gitmeye gönüllü olanlar, şimdi yine mangalda kül bırakmayıp, perdeyi Taksim'le açıyorlar! Bu onlarla Taksim Medyanı, yani 1 Mayıs Alanı arasında platonik bir aşk gerçekten. "Gitmesek de gelmesek de o köy bizim köyümüzdür" şarkısında olduğu gibi bir sıra hasreti! İyi ama bizim bu Taksim'in önemine, Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğuna dair mangalda kül bırakmayan oportünistlerimize hiç kimse sormayacak mı, "Mücadele Birliği her sene Taksim diyor ve Taksim'e çıkıyordu. Bu sene onlar bir şey söylemediler mi?" Yavuz hırsızlık yaparken ev sahibine yakalanmayacağımızı mı düşünüyorsunuz yada tarihe yazılan gerçeklerin su üzerine yazılmış yazılar kadar kısa ömürlü olduğunu mu?

Şimdi herkesin şunu sorması gerekiyor: Bu sene 1 Mayıs nerede kutlanacak? Her sene ortalama solun yaptığı gibi "alanlarda" yani 1 Mayıs Alanı olan Taksim Meydanı dışında her yerde mi, yoksa her sene Leninistlerin, proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırdığı kızıl Meydan'da, Taksim'de mi? Evet, şimdi herkesin söylemek ve yapmak arasındaki tutarlıktan bihaber olan ortalama sola bu soruyu yö-

nelmesi gerekiyor.

Evet, gerçekler inatçıdır. Devrim güçlü; herkesi kendi mecrasına doğru çekecektir, çekiyor. İster istemez herkes o-

raya doğru sürüklene-

cektir. Bir kez daha hatırlatalım: Taksim'e sırtını dönen, devrime sırtını döner. Çünkü Taksim onurdur, çünkü proletaryanın dökülen kanlarıyla kızışmıştır.

Artık "ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz" demenin zamanı. "Bu sene Taksim'deyiz" diyenlere "Biz her sene buradayız. Size ancak, sizleri Taksim'de görürsek inanacağız" diyeceğiz.

Evet, gerçekler inatçıdır. Doğruluklarını er yada geç herkese kabul ettirirler. Onların farkına önceden varanların avantajı yol almış olmalarıdır.

Bu sene, her sene olduğu gibi proletaryanın kızıl bayrağını Mayıs Alanında dalgalandıracağız.

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA, TAKSİM'E!

Gazi Ayaklanması'nın 10. yılında 5 binin üzerinde bir kitle, Gazi sokaklarını doldurdu.

12 Mart 1995'te iki kahveye açılan ateş sonucunda başlayan Gazi halk ayaklan-

masının 10. yılında, Gazi halkı yine sokaklardaydı. Sabahın erken saatlerinde cemevi önünde toplanan, Gazi ayaklanmasında ölümsüzleşenlerin aileleri öncelikle Alibeyköy Mezarlığı'na gitti. Buradaki ölümsüzlük yatağındaki 2 savaşı için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra aileler Gazi Mahallesi'nde bulunan Dörtyol'a gittiler. Burada ölümsüzleşenlerin nezdinde saygı duruşunda bulunuldu ve basın açıklaması okundu. "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla kitle yürüyüşü geçti. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak "Yaşasın Gazi Ayaklanması" ve "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere-Devrimci Öğrenci Birliği" pankartlarımızla ve kızıl flamalarımızla kitle içerisindeki yerimizi aldık. Cemevi'ne kadar "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "13 Mart'tan Gazi'ye, Gazi'den Zafere", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Devrim Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor" sloganlarını gür bir şe-

kilde haykırdık. Polis ise bu sene daha çok okul ve karakol içlerine yerleşmişti. Cemevi'nde savaşı aileleri tarafından verilen yemek sonrası Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşü geçildi. Yürüyüş güzergahında bulunan ve 12 Mart 95'te polisin ateş açtığı bir kahveye aileler kızıl karanfil bıraktılar. Mezarlık önüne gelindiğinde polislerin karakol çatılarında kamera çekimi yaptıkları gözlenebiliyordu. Mezarlıkta yapılan anma sonrasında tekrar Cemevi'ne doğru yürüyüşü geçildi. Kitle içerisinde sık sık "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları duyuluyordu. Bizler de 13 Mart 1982'de idam edilen 3 Komünist işçiyi Seyit Konuk, İ.Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ı anmak için 13 Mart'ta Taksim Meydanı'nda olacağımızı ve kitleyi 3 Komünist işçi anmaya çağırın konuşmalar yaptık. 09.30'da başlayan yürüyüş 14.30'da son buldu.

**Gazi Savaşçıları Ölümsüzdür!
13 Mart'tan Gazi'ye, Gazi'den Zafere!
Yaşasın Gazi Ayaklanması!**

Gazi'den Leninistler

Kamu emekçileri, uygulanan politikalara ve özelleştirmeye karşı yaptığı grevlerle, eylemlerle ve basın açıklamasıyla işçi ve emekçilere zincir vurulamayacağını gösteriyor.

Antep nüfusunun büyük bir çoğunluğunu işçi ve emekçiler oluşturuyor. İşçi sınıfının yoğun olduğu bu kentte gün içinde 2 veya daha fazla eylem veya basın açıklaması oluyor. Bunlardan bir tanesi de 04.03.2005 Cuma günü adliye binası önündeki meydana gerçekleşti. Toplanan emekçiler ve demokratik kitle örgütleri, Antep Büro Emekçileri Sendikasının düzenlediği basın açıklamasına destek verdiler.

ANTEP'TE İŞÇİLER

Basın açıklamasında emekçiler "yapılması düşünülen düzenlemeler, toplumsal ihtiyaçların karşılanmasından uzak, IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, uluslararası tekeller ve TÜSİAD gibi sermaye kuruluşlarının ihtiyaçları ve talepleri dikkate alınarak hazırlanmaktadır" şeklinde politikaları dile getirdiler.

Bizlerin de Mücadele Birliği Platformu olarak katıldığımız basın açıklaması, SEKA işçi direnişine destek vererek, "SEKA İşçisi Yalnız Değildir", "Her Yer SEKA, Her Yer Direniş", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" vb. sloganlarla son buldu.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

ANTEP TELEKOM İŞÇİLERİNDEN SEKA'YA DESTEK

Antep Telekom'da çalışan Haber-iş sendikası üyesi işçiler kendilerini 04.03.2005 günü Telekom binasına kapattı. SEKA işçilerine destek vermek ve özelleştirmeleri protesto etmek için yaptıkları eyleme çeşitli demokratik kitle örgütleri ve sendikalar destek verdi. Destek için gelen kitle Antep Adliyesi önünde saat 17:30'da buluşarak Telekom binasına kadar yürüdü. PTT önüne gelen kitleyi alkışlarla karşılayan Telekom işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması", sloganını attı. Bir saat kadar PTT önünde sloganlarla alkışlarla bekleyen kitle "SEKA İşçisi Yalnız Değildir", "Söz Bitti Sıra Eylemde", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" gibi sloganlar attı. Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Dünya Emeğin Olacak DİK" imzalı dövizlerimizle katıldık. Başka döviz açılmaması ilgiyi üzerimizde topladı. Eylemde ayrıca bizler de "Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar, Herşey Emeğin Olacak" ve "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganlarını attık. Attığımız bu sloganları Antep işçileri hemen tanıdı. Bu durum onlar açısından çok şey ifade ediyordu. Bu sloganların Antep'te yeniden atılmaya başlanması da THKO'dan THKO/MB'ye ve de günümüze, bir geleneğin nasıl süregeldiğinin bir göstergesi oldu. Attığımız sloganlar karşısında geçmişi hatırlayan bir çok işçi gülümseyerek sloganlarımıza destek verdi.

Okunan basın açıklamasının ardından da eylem son buldu. Bu esnada destek için gelen kitle dağılırken Telekom işçileri PTT binasına kapanarak eylemlerine devam ettiler.

ANTEP/ DİK

AKTEKS İPLİK FABRİKASINDA GREV VAR

Antep Başpınar Sanayi Bölgesi'nde bin 500 işçinin çalıştığı Akteks İplik Fabrikası'nın patronları, işçilerin haklarını daha çok gasp edebilmek için sendikayla anlaşmak istemiyorlar. Bunu kabul etmeyen sendika ve üye işçiler 4 Mart 2005 günü, grev kararı alıp fabrikaya asmışlar. Karar 5 Mart 2005 günü Disk Tekstil-Sen Antep Şubesi'nde sendika başkanının ve yöneticilerinin saat 11:30'da sendikanın içinde yaptığı basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu.

Basın açıklamasında şöyle denildi: "Akteks Akrilik İplik A.Ş. Türkiye'de 500 büyük firma içinde yer almaktadır. Akteks A.Ş. ile sendikamız arasında 2.5 aydır devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığından işyerinde 4 Mart 2005 günü grev kararı alınarak fabrikaya asılmıştır.

Hükümetin yanlış tutumu nedeniyle üretimin darbe alması, ihracattaki zorluklar işçinin elinde mi ki işçiler perişan edilmekte."

Yerel basının ilgi gösterdiği basın metni okunduktan sonra toplantı sona erdi.

ANTEP/ DİK

SEKA

G

N

L

8 Mart SEKA İşçilerine Ziyaret

Merhaba Mücadele Birliği Okurları;

Aylardır işçi sınıfının gündeminde yer alan SEKA direnişinde neler oldu? 50 gün boyunca işçileri fabrikaya kapatan, İzmit halkına seslenen, durmak bilmez ziyaret akınına uğrayan SEKA'da işçiler neden kızgın?

Biraz Geriye Gidelim...

7 Mart günü, 19 Ocak'tan beridir fabrika önünde çadır kurarak bekleyenlere polis saldırdı. Göz altına alınan 16 kişi akşam saatlerinde bırakıldı. Gözaltına alınan destekçiler de, sosyalist basın muhabirleri gibi içeriye alınmıyor, gerici işçiler ve polis tarafından sürekli tahrik ediliyorlardı. Gözaltılar sonrasında kapı önünde bekleyen çevik otosu 3'e yükseldi. Fabrikanın bulunduğu sokak ablukaya alındı. Yani fabrikaya girmek isteyenler önce polis engeline daha sonrada sendika barikatına çarpıyorlardı.

8 Mart günü, 6 Mart'ta polisin saldırısına maruz kalan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Tertip Komitesi SEKA işçisini ve eşlerini ziyarete geldi. Bunun üzerine kapı önünde bekleyen çevik otoları fabrika içerisine girdi. Tertip Komitesinden arkadaşlar, SEKA'lı işçilerin eşlerine kızıl karanfiller vererek mücadelelerinin mücadelesi olduğunu, tüm saldırılara karşılık her ne pahasına olursa olsun direnmeleri gerektiğini söylediler. Daha sonra işçilere hitaben bir konuşma yapan TEKEL'den emekli ve Devrimci İşçi Komitelerinden Yılmaz Ekşi de, tüm saldırılara karşılık savaşarak kazanılabileceğini söyleyerek "*Korku olsa köleliğin dostu olur, özgürlüğün dostu cesarettir*" dedi. Polisin hal-kın değil sermayenin polisi olduğunu ve sadece sermayeyi koruduğunu ona uşaklık ettiğini söyleyen Yılmaz Ekşi'yi işçiler "*Zafer Direnen Emekçinin Olacak*", "*Her Yer SEKA Her Yer Direniş*" sloganlarıyla desteklediler. Kendi sınıflarından birinin onların düşüncelerine tercüman olması işçileri etkiledi. Yılmaz Ekşi, işçilere sadece tercüman olmadı, aynı zamanda onların saldırılar karşısında ne yapmaları gerektiğini de anlattı. Kapitalizmin, toplumu sınıflara böldüğünü, aslında bunun bir sınıf savaşımı olduğunu, kapitalizmin ordusunun orada (polisler), işçilerin ordusunun ise burada olduğunu söyledi. Ziyaret sonrası geri dönen kitle "*Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emekğin Olacak*" sloganlarıyla yürüyüşe geçti. Sermayenin kolluk güçleri ise İzmit Tren İstasyonuna kadar kitleyi takip etti.

9 Mart günü ise SEKA'nın ziyaretçileri Ankara'dan Dil, Tarih,

Coğrafya Fakültesi öğrencileri oldu. "*Dil Tarihten SEKA'ya Direniş Bin Selam*", "*SEKA İşçisi Yalnız Değildir*" sloganlarıyla fabrika kapısına gelen öğrencileri işçiler "*Dil Tarihte Selam Direniş Devam*" sloganlarıyla karşıladılar. Yapılan konuşmada SEKA'nın kapatılmasının IMF emrinin doğrultusunda olduğu ve buna karşılık işçilerin fabrikalarını kale yapıp saldırılar karşı direndiğini ve bu direnişini selamladıkları söylendi. Belediye İş Hanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle burada bir basın açıklaması okuduktan sonra dağıldı.

Ve SEKA Direnişinin Bittiği Gün...

"*Tüm Halkımızdan Özür Diliyoruz*"

9 Ocak günü sohbet ettiğimiz kimi işçiler SEKA'da çalışan bazı işçilerin ve sendika yöneticilerinin, SEKA'nın "güya" belediyeye devrini kabul etmeleri için işçilerin üzerinde baskı yaptıklarını söyledi.

10 Ocak günü sabahın erken saatlerinde SEKA'da işçilerin sandık başında olduğu konusunda bir telefon geldi. Bunun üzerine fabrikaya yol aldık. Sabahın 7'sinde işçiler sendika tarafından yemekhaneye toplatılıp kendilerine SEKA'nın belediyeye devrinin oylama sonucu olacağı ve oylamadaki sonuca göre direniş bitirecekleri söyleniyor ve başlıyor oylar. Bu süre zarfı boyunca bizler devrimci-sosyalist basın olarak sürekli fabrika kapısında beklemek haberi buradan takip etmek zorunda kaldık. Sendika tarafından kapıda güvenliğe verilen liste içerisinde isimimiz olmadığı, sarı basın kartımızın olmadığı gibi gerekçelerle içeriye alınmıyorduk. Öğleden sonra çıkan oylama sonuçlarında; içeride bulunan 706 işçiden 585'i oy kullandı. 585 işçiden 510 "evet" diyerek SEKA'nın belediyeye devrini kabul etti, 61 ret, 14 oy ise boş çıktı. Buna karşılık fabrikayı terk eden işçilerle sohbet ettik. Evet diyen işçiler başka çareleri olmadığını söylüyorlardı.

Hayır diyen işçiler ise "*Biz, 'Bizim Buradan Ölümümüz Çıkar' diyor-sak ölümümüz çıkar demektir bu. SEKA onurdur, SEKA namustur. Tüm halkımızdan özür diliyoruz, sizlerden özür diliyoruz, bizim sesimize ses kattınız, çok üzgünüz böyle olmasını istemiyorduk*" diyerek duygularını dile getiriyorlardı.

Direnişin başından buyana devlet sürekli olarak SEKA'nın bir daha üretime geçmeyeceğini, SEKA arazisinin belediyeye satılacağını TV'lerden, gazetelerden duyuruyordu. Ama nasıl olduysa 10 Mart sabahı seçimlerden kısa bir süre önce işçilere SEKA'nın belediyeye devredileceği, artık belediyenin SEKA'yı işleteceği söyleniyor. Yurtdışı turlarında dahi SEKA ile ilgili yorum yapan Tayip Erdoğan SEKA'nın her ne şartta olursa olsun bir daha üretime geçmeyeceği tehditlerini savururken, SEKA işçisine SEKA'nın belediyeye devredileceğini söyleyen kimdir? Ya da direnişin bu kadar uzamasından korkan kimdir? SEKA'da çakan bir kıvılcımın tüm işçi sınıfını sarmasından korkan kimdir? Direnişin başından beri sosyalistleri devrimcileri SEKA'lı işçilerden ayrı tutmak isteyenlerdir. SEKA işçilerini tecrit edenlerdir. Yani sendikacılar burjuva uşaklarıdır. Açık ki, SEKA'da çakan olan bir kıvılcımın devrim mücadelesini hızlandırılacağından korktular.

10 Mart günü SEKA'nın belediyeye devrini yazan tüm gazeteler dahi 11 Mart günü haberlerini düzeltmek zorunda kaldılar. Kısacası SEKA arazisi Saraybahçe belediyesine satıldı. SEKA'dan da öğrenileceği gibi, burjuva sarı sendikalar bir kez daha kendilerine biçilen rolü üstlendiler. O rolün üstüne çıkmak devletle karşı karşıya gelmek anlamına geliyor.□

Zafer İşçilerin Olacak!

Nisan 2003 - Şubat 2005... Sancılı sürecin tatlı düşlerle süslediğimiz başlangıcındayız. Hayallerimizin başlangıç tarihi Nisan 2003'tü, öyle güzel şeyler sarmıştı ki benliğimizi! Kelimelerle ifade edemiyor, mutluluktan uçuyorduk. Oysa ki bu yolun ne gibi engellerle dolu olduğunu, bizlere ne gibi acı tecrübeler yaşatacağını bilmeden... Sistemin her zaman olduğu gibi karşımıza acımasızca set kuracağını düşünemedik... Ama onların da bizler kadar bilmedikleri şeyler de vardı! Tıpkı mücadelemin bu kadar kararlı, güçlü ve uzun süreceğini bilmedikleri gibi! Tıpkı işçi sınıfının ve mükemmel insanlardan oluşan DİK'in yanımızda ve kalbimizde olacaklarını bilmedikleri gibi!

Bugün sendikal faaliyetimizin yaklaşık 21. ayı. Ve dileğimiz o ki, 18 Şubat'taki mahkemenin lehimize alınacak kararı bizim bayramımızın, zaferimizin başlangıcı olacak. Tabii ki bu süre içerisinde insanların başta açlık grevi ve akabindeki eylemlerin kahramanları olan Özbek işçileri ve tabii ki onları ziyaret ve destekleriyle onurlandıran DİK ve diğer kardeşlerimizin olağanüstü direnişleri örnek teşkil edecektir.

Bu 21 aylık süre içerisinde başlangıç iyiydi, tabii doğal olarak gidişat da. Bu da tüm işçilere yansyordu. Tabii bu işlerden anlamayan veya anladığı halde işlerine gelmeyen insanların olumsuz ve nahoş tavırları bile sevincimize engel olamıyordu. Neden mi? İşçi yanlısı dediğimiz ve benimsediğimiz bir başkanımız vardı. Tüm Türkiye'nin tanıdığı Celal Doğan! Mahkemelerin lehimize verdiği kararı tanımayıp itiraz süresinin son günü, son yarım saatte itiraz edip sonun başlangıcını hazırlayan başkan! Bugün karşımıza çıkıp, maalesef bizi teslim ettikleri şu anki yönetime karşı bizi savunmaya çalışan, sözüm ona bizlerin en büyük destekçileri olan insanların yöneticisi. Sizler de o sistemin emrinde değil misiniz? Ne yüzle karşıladınız?

Ve ne acıdır ki, sendikal hakkımızı kabul etmeyen bu zihniyet seçim dönemi olması sebebiyle, koltuk sevdasıyla bizlere artı 100 milyon teklif edip gönlümüzü, daha doğrusu oyumuzu kazanmaya çalıştı. Her ne kadar buna kanıp oy verenlerimiz olduysa da, sonuç aleyhine oldu. Ve daha da kötü bir döneme; enteresandır ki yine iyi umutlarla başladık. Yeni bir yönetimin yeni bir anlayışla, dolayısıyla bizlere daha iyi bir yaklaşımla yanaşacağını umarak. Hoş bizimki de çok iyimserlik ya neyse! İyi kötü yeni yönetimle geçirdiğimiz 9 ayın sonunda her sene yapıldığı gibi yine sene sonu çıkış-giriş yapılmasını beklerken çıkış yapıldı ve maalesef 14 gün geçmesine rağmen giriş yapılmadı. Üstelik hiçbir işçinin burnunun kanamayacağı sözünün verilmesine rağmen.

Sona doğru giderken (Tabii bu onların sonu) efsaneleşme yolunda adımlar attığımızı tabii ki bilemezdik. O süreç ise şöyle...

Değişik birimlerdeki Özbek işçilerine işleri bırakıp şirkete gitmeleri söyleniyor. Bu tarih 13 Ocak. Tabii şirkete gidilen sürede şirket yetkililerinin haberdar olmadıklarını söylemesi, müdürlerin topu onlara atmaları, ve daha da kötüsü koskoça bir belediye başkanının yalanlara başvurup haberinin olmadığını söylemesi. Sonunda bizim kendi işçileri olmadığımızı söyleyip, tekrar kendi işçileri olan bizleri "işçilerime sesleniyorum" deyip sağduyuya davet etmesi gibi nice akla hayale gelmeyecek abesliklerle dolu olaylar. Tabii bu arada restleşmeler, karşılıklı atışmalar ve bir canlı yayın sırasında kendisine yapılan saldırıyı Özbek işçilerine atfeden, üstelik sendika başkanlarının her platformda görüşme teklifini kendisinin kabul etmediğini unutarak garip açıklamalar yapan bir başkan.

Ama unutulmaması gereken tek şey var ki, zafer sonunda emekçilerin, faşizme karşı direnen o insanların, yani Özbek'in, DİK'in ve yoldaşlarının olacaktır. 18 Şubat 2005 umarım zaferimizin yeni tarihi dönemeci olur.

İştten Atılan Belediye İşçisi

İDAM HÜCRESİNDEN...

"Uzaktan gelen sloganlarla, beynimize kazıdığımız, yanlarında olmasak da o son anı, tüm bedenimizle duyumsadığımız üç canımızın onurlu yolculuklarının son anıydı. Beynimde canlanan yaşam, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'dı.

Mahkemeden dönüşte "idam" almışlarsa, koğuşa verilmeden direkt idam hücrelerine alınır idamlıklar. Uzun maratonun son turuna burada hazırlanacaktır. Seyit, İbrahim ve Necati de mahkeme dönüşü sonrası, infaza kadar bu hücrelerde kalacaklardır. Havasız, güneşsiz, ışısız, lağım kokulu, yapış yapış, nemli ve idamlıklar dışında hiçbir sesin dahi duyulmadığı insansız idam hücrelerinde.

Kimi filmlerde gördüğümüz idamlıklardan hayli farklıdır bizim idamlıklarımız. Bizim idamlıkların hücresi, mekan olarak filmlerden çok daha berbat olmasına karşın, içinde düşmanı hayretler içinde bırakan bir yaşam filizlenir. Şarkısı, türküsü, oyunları, espri ve kahkahalarıyla bu uslanmaz omuzlarında taşıdıkları tarihsel sorumluluğun ve darağacında bayraklaşma geleneğinin mirasını taşıyor yüreklerinde. O nedenle o gece idam edilecek gibi, darağacında son sözlerine hazır, daha yüzyıl yaşayacak gibi, geleceğe yarınları yönelik tasarılar ve çalışmalar içindedirler.

İdam hücrelerine yerleştirildiğimizde Necatiler böylesi coşkuyla, şarkı ve marşlarla karşıladılar bizleri. Onların üst katına konmuştuk. Zebaniler gittikten sonra bir anda coşkulu bağrışmalar başladı. Yüzünü görmediğimiz dostlarımızla tanışıyoruz. Her birimiz çocuğu heyecanla, kim, nerede, nasıl sorularına ses ayrımlarıyla yanıt veriyorduk. Onlar düğün sahibi coşkusuyla "hoş geldiniz" diye bizi ağırıyor, bizlerse koğuşlardaki dostlarımızın taze haberlerini-selamları hediye ediyorduk.

İdam hücrelerinde "geçmiş olsun" yoktu çünkü... "hoş geldin", "hoşça kalın" ya da "güle güle" vardı.

Bağırarak da olsa, sesler kısalsa da, paylaşım asla bitmiyordu. Her birimizin kendince sevdiği, söylediği şarkılar, türküler, marşlar vardı. Necati'nin ayırt edici özelliği, sanat müziğini çok güzel söylemesiydi. Kalın sesiyle ayrı bir yorum getirir ve sıkça istek alırdı. Necati giriş tarafındaki hücredeydi, ben de onun üzerindeki hücrede. ses iletişimi daha rahat olduğu için genellikle alt kat-üst kat iletişimini ikimiz sağlardık. Belki bu görev gereği, hücrelerin en gevezesi ikimizdik!..

Buraya idam edilmek üzere konmuştuk. Her ne kadar dış dünyadan yalıtılmış olsak da, hücrenin dışındaki duvarın az ötesindeki devrimci dostlarımızın, İzmir halkının, ülkemiz devrimcilerinin ve dünyanın duyarlı insanların yüreği, burada kurulacak darağacıdaydı. İdam hücrelerinde "Ölüm", gerçekten acınacak halde rezil olmuştu. Seyit, Ethem ve Necati, hücrelerin ilk idamlıkları olarak, gerçekten bir sevgi ve coşku ile çiçeklendirmişlerdi hücreleri. O gelenek aynı şekilde yıllarca sürecekti. Onların hücre yaşamında, şarkılarında, seslerinde, kahkahalarında hiçbir zaman ikircikliğin izi olmadı. Ne varsa yürekten, öylesine yalın, öylesine coşkulu, öylesine meydan okuyan ve gürül gürül... Necatilerin dosyası meclise gönderilmişti. Ancak yaşamımızda değişen bir şey olmadı. Bunların sohbeti dahi yapılmadı. Çünkü her idamlık son turda en iyi koşmaya hazırlanmıştı kendini.

İdamın deneyimi yoktur. Bizlere deneyim olarak kalan, idamlık süreci, idam hücrelerinde yaşamdır.

Uzaktan, çok az duyulacak kadar, sanki bir rüzgarın taşıdığı ilk slogan ulaştığında, aynı slogana eşlik ettik. Yüreğimiz son yolculuklarında canlarımızın yanlarındaydı. Söze gerek yoktu. Onurla dalgalanıyordu ellerindeki bayrakları. Slogan ve marşlarla sabaha dek uğurlamamız devam etti.

Sonradan öğrendik, sırayla alıyorlar hepsini. Hepsini de aynı tavrı gösteriyorlar. Maltaya çıktıklarında, "Kahr olsun Faşizm" sloganını patlatıyorlar. Askerler üzerlerine çulluyor. Ağızlarını kapatmaya çalışıyorlar. Darağacına aynı şekilde çıkıyorlar, sloganlarını haykırp taburelerini kendileri tekliyorlar.

Tüm cezaevi siyasi tutsakları sabaha dek, marş ve sloganlarla Buca semtini çınlattıyorlar. Her bir yürekte, Seyit, Ethem ve Necati'lerin karanfillerinin tomurcuqları patlıyor.

Buca halkı gece boyunca yaşadığı infaz anını, o gece Buca'da doğan bebekler Seyit'ti, İbrahim Ethem'di, Necati'ydi. İlk ninnileri üç fidanımızdı."

Not: Bu anlatım, 1980'lerde 13 Mart savaşçılarıyla birlikte Buca zindanında bulunan TKP/ML davasından Muzaffer Öztürk tarafından kaleme alınmıştır.

13 MART SAVAŞÇILARI TAKSİM'DEYDİ

“13 Mart Savaşçıları, Seyit, Ethem, Necati emeğin sermayeye karşı mücadelesinde birer işçi olarak en ön safta, en sırada yürümenin haklı gururunu yaşadılar. Yakalandıkları andan 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü tarafından katledilene kadar yaşamlarının her safhasında proletarya davasının yılmaz savunucuları oldular. Yüreklere hep devrimle ve sosyalizmle attı.”

Diyen yoldaşları, Taksim Meydanı'nın İstiklal Caddesi girişinde açtılar pankartlarını. Bir anda “İdamlar Bizi Yıldırılmaz” sloganları, ellerinde kızıl bayrakları ve 13 Martçıların resimleri ile alana yürüyen Leninistleri abluka altına alan polis, onların kararlılığı karşısında pes ederek önlerini açmak ve alana girmelerine izin vermek zorunda kaldı ve yalnızca insanları onların çevresinden uzak tutmaya çalışmakla yetindi.

“Onları idam edenler, bu sömürü sürsün istiyorlardı. İşçiler kendi davalarına sahip çıkmasın, sömürüye sessizce boyun eğsin istiyorlardı. 13 Mart Savaşçılarının çıkışı onların oyunlarını bozdu. 13 Mart Savaşçıları adeta devrimin, işçi sınıfının kendi eseri olacağını göstermek istercesine yaşamlarını devri-

min harcına kattılar.

Adları şimdi gençlerin adları olarak anılıyor. Üzerinde yaşadığımız topraklarda idam edilen ilk komünist işçiler olarak da sonuza kadar yaşayacak.” sözlerinden sonra kuşlamalar ve “13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor” sloganları ortalığı sardı. Bundan sonra basın açıklamasını sonlandıran Leninistler; pankartlarını topladılar. Ve “Devrimci Kavganın Şahdamarı, Yaşıyor 13 Mart Savaşçıları” diyecek Komsomol Marşı'nı söyleyerek ellerinde kızıl bayrakları ile İstiklal Caddesi'nden aşağıya yürümeye başladılar.

Taksim'deki insanların şaşkın bakışları arasında kararlı adımlarla marşlarını

söyleyen Leninistler, ardından sloganlar atarak Avusturya İşçi Marşı'nı söyleyerek Beyoğlu'na indiler ve eylemlerini sonlandırdılar.

**13 MART SAVAŞÇILARI, KOMÜNİST İŞÇİLER
YAŞIYOR SAVAŞIYOR!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

KİTLELERİN İÇ GÜ

Yoksulların, işçilerin sosyalizme yönelişleri iki biçimde oluyor: İçgüdüsel olarak ve bilinçli-örgütlü olarak, yani komünist partiyle. İşçilerin sosyalizme yönelişini yalnızca komünist parti ile sınırlı olacağını düşünmek, dar kafalı bir yaklaşım olur. Emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi ve karşıtlığı; iki karşıt sınıf arasındaki açık ve örtülü sınıf savaşımı geniş emekçi kitleleri sosyalizme yöneltir. Bu, sosyalist içgüdüdür. Kitlesel bir temele sahiptir. Bunu görmemek, geniş kitlelerin sosyalizme yönelişlerini kavramamaktır. Devrim mücadelesi, bu mücadeleye gerek içgüdüsel olarak katılan, gerekse bilinçli-programlı olarak yer alan kitlelere dayanır. Milyonlarca insan bu devrime özlemleri, istençleri ve hedefleriyle katılır. Devrimi bunun dışında düşünmek, onu kavramamaktır.

İşçi eylemlerinde belirgin bir gelişme var. Sadece bir yoğunlaşma ve yaygınlaşma değil bu; açıktan açığa bir yükseliş yaşanıyor. Fabrika işgali, sokak gösterileri, ölümü göze alma işçilerin ruh halini, öfkesini ve kararlılığını gösteriyor. Proleter iç savaş, yeni işçi eylemleri dalgasıyla beslenerek daha bir şiddetleniyor. Proleter iç savaş, yeni güçlerin gözlerini açıyor, uyandırıyor ve harekete geçiriyor. İşçi sınıfının yeni eylem gücü, yeni müfrezesi, işçi aileleridir.

İşçi ailelerinin, sınıf eylemlerine katılımında gözle görülür bir artış var. SEKA Eylemi, Antep Belediye işçilerinin eylemi ve daha başka işçi eylemleri, işçi ailelerinin katılımıyla yapılıyor. İşçi ailelerinin eylemlere katılması, sınıf mücadelesinin, yeni bir aşamaya girmesi demektir. Sınıf mücadelesinin bugüne kadarki gelişim sürecine bakıldığında, bunun mücadelede yeni bir gelişme olduğu çok rahatlıkla gözlemlenebilir. Bunu anlamak için, sınıf mücadelesinin son kırk yılını irdelemek yeterli. Bugüne kadar işçi aileleri, her zaman sınıf eylemlerinin bir parçası oldular. Fakat edilgen olarak. Zaman zaman eylemlerde yer aldılar, ancak, daha sınırlı ve daha pa-

sif olarak. İşçi ailelerinin sınıf eylemlerine katılımı, henüz bir eğilim ve yönelim haline gelmemişti. Bugün ise, sınıf mücadelesinin etkin ve kararlı bir gücü.

Sınıf mücadelesine dolaysız olarak ve eylemlerle yer almazdan önce, aileler, eylemci işçilerin zayıf noktasıydı. Kapitalistler, grevleri, fabrika işgallerini kırmak için, işçi aileleriyle bağ kurardı. Ailelerinin içinde buldukları geri durumdan sonuna kadar yararlanırlardı. Fabrika cephesi, evden yarılmaya çalışılırdı. Fabrika eyleminin en ön saflarında yer alan bizim kahraman işçimiz, eve geldiğinde, ekmek olmadığı için yakınan, karamsar ve umutsuz olan evdeki kadının yakınmaları karşısında çaresiz kalırdı. Eylemdeyken gözü hep arkada kalırdı. Bu durum zamanla değişmeye başladı. Sınıf savaşımı ve içinde bulunduğu koşullar evin kölesi olan işçi eşlerinin gözlerini açtı. Şimdi grev kırıcıları, kapitalistler, hükümet temsilcileri işçi ailelerinin yanından geçme cesareti gösteremiyor. Evdeki tutsaklıktan eylem hattına; ne büyük bir gelişme.

Çalışanlar kitleler halinde işten çıkarılıyor. Kalanların ise yarın ne olacağı belli değil. Çalışanlar sonsuz bir güvensizlik içinde. İşsizler de sonsuz bir bekleyiş içinde. İşçinin işten atılması yaşamdan kovulmasıdır. Yaşamdan dışlanan sadece işçi değil. Aynı zamanda tüm ailesinin yaşamı elinden alınıyor. Bu gerçeği yaşayarak kavrayan işçi aileleri, ölüm-kalım savaşında tüm işçilerle birlikte aynı safta, eylemin en ön hattında yer almaya başladı. Zonguldak madenci eyleminde, Paşabahçe'de, belediye işçi eylemlerinde, TEKEL'de, işçiler

İÇDÜŞSEL YÖNELİMİ

aileleriyle birlikte mücadele veriyor. Aileleriyle birlikte mücadele eden işçiler daha güçlüler. Her işçi ailesi, kadınıyla, çocuklarıyla sınıf savaşının aktif bir neferi oldu.

Evin aptallaştırıcı ortamına rağmen kadınların eylemlere katılmaları, ancak iç savaşın etkisiyle açıklanabilir. Yalnızca proleter iç savaşın yoksul nüfusu mücadelede birleştirici özelliği vardır. Sınıf savaşımı bu biçimiyle öylesine yaygın bir etkiye sahip ki, en ucra köşelere (evlere) kadar varlığını hissettiriyor. Yıllar boyunca işçi eylemlerinde yer almayanlar, ancak bu mücadeleye dolaylı katılanlar; şimdi açıktan açığa eylemlerde yer alıyorlar. Ev kölelerinin uyanışını ve harekete geçişini tarihsel bir boyutta ele almak gerekiyor. Büyük bir toplumsal grup, kurulu düzene karşı başkaldırıyor. Bunu yaparken kendi kölecî düzenine de şiddetli bir darbe vuruyor. Böylelikle, yükselen ve derinleşen sınıf savaşımı ücretli köleleri ve ev kölelerini bir yerde, devrim ve özgürlük savaşında birleştiriyor.

Yoksulların, işçilerin sosyalizme yönelişleri iki biçimde oluyor: İçgüdüsel olarak ve bilinçli-örgütlü olarak, yani komünist partiyle. İşçilerin sosyalizme yönelişini yalnızca komünist parti ile sınırlı olacağını düşünmek, dar kafalı bir yaklaşım olur. Emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisi ve karşıtlığı; iki karşıt sınıf arasındaki açık ve örtülü sınıf savaşımı geniş emekçi kitleleri sosyalizme yönelir. Bu, sosyalist içgüdüdür. Kitlesele bir temele sahiptir. Bunu görmemek, geniş kitlelerin sosyalizme yönelişlerini kavramamaktır. Devrim mücadelesi, bu mücadeleye gerek içgüdüsel o-

arak katılan, gerekse bilinçli-programlı olarak yer alan kitlelere dayanır. Milyonlarca insan bu devrime özlemleri, istençleri ve hedefleriyle katılır. Devrimi bunun dışında düşünmek, onu kavramamaktır.

Dünyada ortaya çıkan objektif koşulların etkisi ve Türkiye’de yaşanan devrimci durum, en geri insanın bile politik yaşama gözlerini açmasına yol açıyor. Ekonomik ilhakın sonuna kadar vardırılması politikası, bu süreci derinleştiriyor. Çünkü bu politika sistemin iç çelişkilerini derinleştiriyor. Emekçi kitlelerin sosyal yıkımını katlıyor, sefaletini artırıyor ve sosyal çatışmaları (sınıf çatışmasını) şiddetlendiriyor (zaten ekonomik ilhakın derinleşmesinin bizi ilgilendiren tarafı da burasıdır). Saldırı o kadar şiddetli, ekonomik-toplumsal yıkım o denli derin ki, hiçbir halk bu duruma daha fazla katlanamaz. Ortaya çıkan bu gelişmelerin sonucu olarak her gün, her yerde, yeni yeni güçler mücadeleye atılıyor. Politik mücadeleye katılanların başında da gençlik geliyor. Gençlik, işçi sınıfı hareketinde olsun, genel olarak halk hareketinde olsun, mücadelenin en militan ve en dinamik kesimidir. Gençliğin harekete geçmesi, toplumun geride duran gruplarını da beraberinde sürüklüyor. Sonuçta, geniş halk kitleleri, kümeler halinde devrime katılıyor. Devrim, büyük halk kitleleri temeline dayanıyor; halk kitleleri devrimcileşiyor.

Bu gelişme karşısında komünistler, yeni kitle dalgasını karşılamaya hazırlar mı? Onları etkileme, örgütleme ve iktidarı ele geçirme hedefine yönlendirebilecekler mi? Dönemin ana sorunu bu. Önceleri daha sınırlı

bir kitleyle ilişki kurabiliyordu. Gerek içinde bulunduğu geri koşulları kıramadığı için, gerek üzerindeki ağır devlet terörü nedeniyle, gerekse yasaklar vb. nedeniyle kitlelerin büyük bir bölümü, devrimci güçlerle ilişki içine girmiyordu. Ama kitleler artık kabuğunu kırdı. Her alanda devrimci çalışmalara destek oluyor ya da katılıyor. Bu, belli bir süreden beri gözlenen bir durumdur. Bilinçte ve davranışta büyük bir değişim yaşanıyor. İnsanlar daha ileri gitmek istiyor. Bu yolda hiçbir engel tanımıyor. Olan-biten şeyler, bu topraklarda yaşanan büyük bir tarihsel gelişmedir. Dalga dalga ileri atılan bu gelişmeyi derinden kavramalıyız. Güncel taktiklerimiz ve pratik-örgütsel çalışma bu devrimci gelişmeye uygun olmalı ve kitleleri, ileriye hedefe doğru götürmelidir.

Bunun da ilk koşulu, en geniş yığınlarla bağ kurmaktır. Bu konuda yeterince süratli davranamıyoruz. Etkilenmeye açık, önemli bir devrimci potansiyel, ulaşamadığımız için, dışımızda kalıyor; ya sapma politik güçlerin etkisine giriyor ya da burjuvazinin etkisine girip yozlaşıyor. Dar düşünmemiz ve hantallığımız nedeniyle büyük kitle kümeleri yanımızdan geçip gitmemeli. Kitleleri örgütleyecek, etkileyecek, politik ve örgütsel verilere sahibiz. Bize yol gösterecek devrimci bir teorimiz var. O halde işe sağlam bir teorik-taktik donanımla başlayabiliriz. Devrimi hedefleyen bir güç, hiçbir zaman mevcut çalışmayla yetinmez-yetinmemeli. Çünkü bir devrim için daha fazlası gerekli. Bunu da ancak biz başarabiliriz.□

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Yıllara yayılan Ölüm Orucu Eylemi Sürüyor!

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi'nden 2 kişi, M.İnan IŞIK ve Fehim HORASAN, 16 Mart 2005 itibarıyla Ölüm Orucu Eyleminin 237. günündeler ve eylemlerini büyük bir kararlılıkla devam ettiriyorlar.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

ANTEP'TE 13 MARTÇILARIN AFİŞLERİ DÜŞMANI KORKUTTU!

13 Mart günü işçi sınıfı için oldukça önemli bir gündür. 1982 yılının 13 Martı'nda işçi sınıfı üç öncü işçisini faşizmin darağaçlarında ölümsüzlüğe uğurladı. Üçler, işçi sınıfı için ne derece önemliyse, aynı şekilde faşist devlet için de o derece önemlidir. Çünkü bugün işçi sınıfının hesap sorma günüdür, öncülerini, 13 Mart savaşılarını sahiplenme günüdür.

Seyit Konuk, İ.Ethem Coşkun, Necati Vardar, mücadelelerinde işçi sınıfına örnek oldular. Ne faşist saldırılar karşısında, ne işkenceler karşısında ne de idamlar karşısında boyun eğmemeyi öğretiler bize. Bu gelenek şimdi Leninistler tarafından sürdürülmekte.

Bizler Antep Mücadele Birliği Platformu olarak, 13 Mart Savaşçıları'nı unutmduğumuzu, unutturmayacağımızı ve idamların bizleri asla yıldıramayacağını haykırıyoruz. Bizler bu bilinçle Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri'nin 13 Mart Savaşçıları ile ilgili çıkarmış olduğu afişleri, emekçi semtler olan Düztepe ve Yukarıbayır'da ve de şehir merkezinde yapıştırdık. Afiş çalışmalarımız yoğun bir ilgiyle karşılandı ve afişleme esnasında bir çok kişiyle sohbetler geliştirdik, 13 Mart Savaşçıları'nı anlattık, sohbet ettiğimiz kişilerden bazıları ise bizlerden, evine asmak üzere afiş istedi.

Bunun yanında afişlerimizin, düşmanın da oldukça dikkatini çektiğini söyleyebiliriz. 9 Mart 2005 günü saat 18:00-19:00 arası Düztepe'de yaptığımız bir çok afiş, saldırıya uğradı, yerlerinden kazındı. Ertesi gün mahalledeki tanıdığımız insanlardan öğrendiğimiz kadarıyla afiş çalışmalarımızın hemen ardından, afişlerimiz saat 19:00 civarında 15-20 kişilik bir polis güruhu tarafından silah elde, mahallede terör estirilerek ve büyük bir öfkeyle sökülmüş. Faşist devletin 13 Martçılara olan öfkesini çok iyi anlıyoruz. Çünkü Düztepe ve Antep halkı, 13 Mart Savaşçıları'nı geçmişten çok iyi tanıyor. Bu yüzden üçlerin adlarının, düşüncelerinin, bayraklarının günümüze dek taşınması, düşmanın korkusuna korku katıyor.

Düşmanın bu saldırısına karşılık, bizler de hiç zaman kaybetmeden, 10 Mart 2005 günü, yani ertesi gün sabah saat 08:00 civarında, sökülün afişlerin yerlerine ve daha da fazla bir şekilde yenilerini yapıştırdık.

13 Mart Savaşçıları'nın afişlerinin, polis tarafından ortamı terörize edersine sökülmesi, aynı zamanda düşmanın 13 Mart Savaşçıları'na ve bu geleceğe olan tahammülsüzlüğüdür. Bu baskılar bizleri asla yolumuzdan alıkoyamayacak.

**13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR LENİNİSTLER SAVAŞIYOR!
ADLARI ONUR ADLARI ADIMIZ!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

“Yıkılım Bu Köhne Düzeni”

Merhaba Yoldaşlar,

Ben bir işçiyim, babam işçiydi, dedem de. Hayata erken atıldım. 30 yaşındayım. 20 yıldır çalışıyorum, daha ne sigortam var ne de belirli bir işim. Son 4-5 senede hayata bakış açım çok farklılaştı.

Ben hep üreten taraftan olmama rağmen paylaşımından en azını alan taraf oldum. Bu da benim bilinçlenmemeneden oldu. İşçi olmak, işçi doğmak kader değilmiş. Ben, benden çıktım, bize doğru mücadeleye yöneldim, dost insanlar, emekçi kardeşlerim. Azınlığın çoğunluğa hükmettiği bu düzen, bize değil sermayeye hizmet ediyor. Mutlu azınlığın kırıntılarına ihtiyacımız yok. Kaldırın başınızı, yıkın duvarları mutlu bir gelecek kendi ellerimizde.

Emeğin sermaye tarafından sömürüldüğü bu düzen çürümüştür, yok olmaya mahkumdur.

Günü kurtarma ve anlık çıkarları bir kenara bıraktık. Sistemle tüm bağlarımız yerle bir ettik.

İşin özü eğer biz kendimizi yenilemezsek kaybeden taraf olmaktan kurtulamayız. Bu düzen ancak, işçinin, emekçinin kendini bilince, aydınlığa taşınmasıyla ve hareketini toplumsallaştırarak, proletaryanın diktatörlüğünü ve sosyalizmi kurarak yok edilecektir.

6 milyar insanın yaşadığı dünyamızda yaklaşık 4 milyar işçi, 1 milyar küçük burjuva, 750 milyon da asker yaşıyor. Bizim çocuklarımız kimi koruyor dersiniz kanımızı emen 250 milyon kapitalisti. Hal böyleyken biz daha ne duruyoruz. BU DÜNYA BİZİM! O halde yıkılım artık bu köhne düzeni.

Artık dur deme vakti geldi! Bu düzen yıkılmalı, dünya kızıl bayraklarla aydınlanmalı.

Eğitimin, ulaşımın, sağlığın parayla alınıp satılmadığı bir dünya!

Paylaşımın en temiz olduğu, hiçbir çıkar ilişkisinin olmadığı bir dünya! Herkesi saran orak-çekeçli bir bayrak... yağın en güzel yağmurla alın terimizle ıslanan bir yeryüzü cenneti...

**Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri
İzmir'den DİK'li Bir İşçi**

Selam bizden size;

Irak'ta işkenceye, tecavüze, tacize uğrayan, evi yakılıp-yıkılan kadınlar...

Selam bizden size, İntifada'nın yiğit kadınları...

Selam bizden size; Afrika'da açlığa evlatlarını kurban veren kadınlar...

Selam bizden size, insanlığın umudu Küba'nın sosyalizm bayrağını bir onur gibi taşıyan Kübalı kadınlar...

Selam bizden size, çocukları kaybedilen analar...

Selam bizden size, evleri yakılıp-yıkılan, yurtlarından kovulan, serhıldanlar da en önde yer alan, savaşan, direnen kadınlar...

Selam bizden size, Ölüm Orucu Eyleminde, mevsimler boyu bedenini açlığa yatırarak ölümsüzleşen kadın savaşçılarımız...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün Ardından...

Sosyalist kadın hareketi daima feminizmle mücadele etmek zorunda kalmış ve bu mücadelede kimi zaman öne geçmiş, kimi zaman ise ortalama sol ve reformist hareketin kadın çalışmasının birliği adına uzlaşmacı tutumları sonucu geri kalmıştır. 2004 8 Mart'ı, kadınların birliği adına atılan adımların nasıl bir tablo yaratacağının somut göstergesi olmuştur.

2004 8 Mart'ında; daima 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün örgütleyeni olmuş devrimci kadınlar, feminist hareketlerin miting alanında oluşturduğu zincirin dışında kaldılar. Aynı tabloyla yeniden karşılaşmak istemeyen devrimci kadın örgütleri bir araya gelerek, 8 Mart'ın sınıfsal özüne uygun kutlanması için kolları sıvadılar. Bu çabanın sonucunda oluşturulan platform, kendi iradesini ortaya koyarak 6 Mart Pazar günü Beyazıt'ta yapılacak miting kararını aldı.

Feminist kadınların ve kadın sorununa feminist bakan çevrelerin 8 Mart'ı genel bir kadın gününe dönüştürme çabalarına karşı yaşanan bu ayrışmanın anlamlı, gerekli ve zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle bu yıl 8 Mart'ta ortaya çıkan ayrışmadan, bazılarının yaptığı gibi elem duymuyoruz. Emekçi Kadınlar Birliği'nin, oluşan Devrimci Kadın Platformu'nun dışında kalması ve Kadıköy için miting başvurusunda bulunması ise kelimenin tam anlamıyla yangından mal kaçırma mantığıydı. EKB ince hesaplar yapmıştı ama evdeki hesap çarşıya uymadı.

EKB'ye, ısrarla birliği bozmaması konusunda uyarılar yapılmasına rağmen, dikkate almamış ve Kadıköy başvurularından

vazgeçmeyeceklerini ısrarla vurgulamışlardır. Kadıköy Mitingine izin verilip, Beyazıt'a izin verilmemesi üzerine EKB'den gelen "Kadıköy Mitingine davet" platformunda kısa bir tartışmaya neden olsa da, platform bütünlüğü korunabilmiştir. EKB'nin ben merkezci, kendini dayatıcı yaklaşımı mahkum edilmiş "köylü kurnazlıklarıyla" kimsenin bir yere varamayacağı gösterilmiştir.

2005 8 Mart'ında yaşanan bu ayrışmaları miting alanına kadın-erkek bir arada gelip gelmeme sorununa indirgemek, ayrılığın temelini bu şekilde göstermek, kendini bu anlayışta ortaya koyan ideolojik ayrımın üzerinden atlamaktan başka bir şey değildir. Tam da yaşanan, feminist hareketin kadın kurtuluşu sorununa bakışıyla, devrimci kadın hareketinin kadın kurtuluşu sorununa bakışı arasındaki uzlaşmaz karşıtlıktır. Feminizm, kadının kurtuluşunu erkek egemen anlayışa karşı verilecek mücadelede görünürken, eşitsizliğin, kadın sömürsünün nedenini erkekler olarak göstermekte, cins temelinde yürütülecek bir mücadeleyi kadınların, önüne koymaktadır. Pazartesi dergisinden bir kadının sözleri bu düşmanca bakışı ifade etmektedir. Mitinge erkeklerin katılmasına karşı düşüncesini şu şekilde ifade ediyor: "Biz erkekler tarafıyndan sokaklarda tacize uğruyoruz, evlerde dayak yiyoruz. Sizi her gün tecavüz ve taciz eden, sömüren insanla o gün yan yana yürüyemezsiniz. Bu kadını köleleştirir."

Kadının kurtuluşunu sömürüye dayalı kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasında gören devrimci kadın hareketi ise, sorunun cins temelinde ele alınamayacağını, sınıfsal bir öze sahip olduğunu

nu ortaya koyar. Kadının cins temelinde yaşadığı ayrımı asla yok saymadan, bu sömürünün ancak, erkek egemen anlayışı var eden kadını ikinci cins konumuna düşüren sisteme karşı mücadeleyle ortadan kalkacağını vurgular.

Yapılması gereken kimilerinin ifade ettiği gibi “kadın-erkek birlikte eylem yaparsa 8 Mart’ın sınıfsal özünü uygun kutlanacağını vurgulayan bir platform” kurulması değil, feminist anlayışa karşı devrimci anlayışı çıkararak bir platform oluşturmaktır. Sorunu başka şekilde ifade etmek ayrışmanın ideolojik boyutunu anlamamak demektir.

Herkes kendi çizdiği yolda yürüyerek 8 Mart’a varıldı. Kadıköy’de Cumartesi ve Pazar günü yapılacak mitinglere izin veren devlet, Beyazıt Mitingine izin vermedi. Sorunu izin temelinde görmeyen platform fiili bir şekilde mitingi örgütlemek için kolları sıvadı. Devrimci kadınların, devletin belirlediği alanlar dışında reformistlerden ve feministlerden ayrılarak sınıfsal özünü uygun devrimci bir 8 Mart mitingi yapması devletin saldırması için yeterli nedendi. Devlet, her şeyden önce böyle devrimci bir kopuşa müsamaha gösterememiştir.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen toplanan kalabalıktan, mitinge olabilecek katılım konusunda bir fikir edinen polis, insanlar bir araya gelmeden saldırmayı kendisi için daha uygun görmüş olmalı ki, miting tertip komitesiyle dahi görüşmeden saldırıya geçmiştir. Bu ani saldırı karşısında, kitle mümkün olduğu kadarıyla karşı koymaya çalıştı. Haşim İşcan alt geçitinden insanlar, otobüslerden zorla indirilerek gözaltına alındı. Polis, kitleyi, Aksaray-Unkapanı yönlerine sürükleyerek miting alanından uzaklaştırmaya çalıştı. Tüm bu çabalar sonuç vermedi, hedef Beyazıt olarak belirlenmişti bir kere... Dağılan kitle kısa sürede Beyazıt’ta bir araya geldi. Açıklama okunmaya başlanır başlanmaz her yandan insanlar alanı doldurdu.

Daha önce hazırlanan miting programı uygulanmaya çalışıldı. Tertip komitesi adına yapılan konuşmanın ardından Emekli-Sen’den bir kadın, Ostim-Der’den bir kadın, şair Ruhan Mavruk konuşmalarını yaptı. Grup Yel ve Gece Tutuştu ile halaylar çekildi. Basın açıklaması bitirilip kitle dağılırken, polis kendi iradesini ortaya koyan devrimci kadınları cezalandırmak için bir kez daha azgınca saldırdı. Onlarca kadın ve erkek yaralandı. Toplam 63 kişi gözaltına alındı. Kalp rahatsızlığı bulunan Emekçi Kadınlar’dan Fatma Yıldırım başından yaralandı ve gazların yarattığı etkiyle fenalaştı. Bir Ölüm Orucu Eylemi Gazisi polisin şiddetli saldırısına

maruz kaldı. Bir kişinin burnu, bir kişinin çenesi, bir kişinin de kolu kırıldı.

Bu sene 8 Mart’ta gündeme damgasını vuran Mart’ın isyancılığına uygun eylem örgütleyen devrimci kadınlar oldu.

Polis sanki ilk defa böyle pervasız ve vahşice saldırmış gibi, basın ve medya tarafından yazıkılarak gündeme taşındı. AB troykasının toplantıları bu nedenle geç başladı. Cezaevi operasyonlarından, F Tipi sürecinden çok iyi tanıdığımız AB, demokrasi havarisi kesilerek, kadınlara uygulanan şiddeti bir kriz meselesine dönüştürdü. Oysa biz onların demokrasi anlayışını çok iyi biliyoruz. Saraçhane ve Beyazıt’ta dayak

yiyecek kadınlar, asla kendilerinin, emperyalistlerarası çelişkilerin malzemesi haline getirilmesine izin vermeyeceklerdir. Biz kadınlar, hem TC’yi hem de AB’yi çok iyi tanıyoruz.

Saldırıyı ve gözaltılarını protesto etmek, suç duyurusunda bulunmak için kadınlar bir gün sonra bu kez Sultanahmet Adliyesi önünde bir araya geldiler. Yapılan suç duyurusunun ardından sloganlarla oradan ayrıldılar.

8 Mart Salı günü ise yine alanlardaydık. Bu kez kadınların buluşma yeri Kadıköy’dü. Kadıköy’de yapılan basın açıklamasının ardından, 8 Mart’ı SEKA’lı işçilerle ve onların eşleriyle geçirmek isteyen bizler, trenle İzmit SEKA’ya doğru yola çıktık. Ellerimizde kızıl karanfellerle SEKA İşçilerine “Mücadeleniz Mücadelemizdir. Her ne pahasına olursa olsun direnmek zorundayız” diyerek destek verdik.

“Günlerden 8 Mart... Önümüzde bahar... Ardımızda kar... yürüyoruz” diyen emekçi kadınlar, fabrikalardan, mutfaklardan, bürolardan, okullardan çıkıp gelerek Beyazıt Meydanı’nda buluştu. Bir daha ki randevu 2006 8 Mart’ına kesildi. Ama o güne kadar 12 Mart Gazi sokaklarında, 13 Mart’ta idamlara karşı eylemlerde, 19 Mart’ta Irak’taki işgale karşı yapılacak olan küresel eylemde, 21 Mart’ta Kürt halkıyla birlikte Newroz ateşlerini yükselteceğimiz mitinglerde yine biz emekçi kadınlar olacağız. Her zaman olduğu gibi erkek sınıf kardeşlerimizle ve erkek yoldaşlarımızla birlikte, omuz omuza, el ele...

**Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!
8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak!**

Emekçi Kadınlar

ESKİŞEHİR'DE 8 MART

Eskişehir'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için, içerisinde Emekçi Kadınlar olarak bizim de bulunduğumuz Demokratik Kadın Platformu oluşturuldu. Platform olarak 8 Mart öncesinden çalışmalarımıza start verdik. 7 Mart günü kadınlara kart gönderdik ve bildirimimizi dağıttık. 8 Mart günü ise Kılıçoğlu Sineması'nın önünden başlayan yürüyüşümüz, Vardar İş Merkezi önünde yapılan basın açıklamasıyla son buldu. Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında sloganlarımız hiç susmadı. Basın açıklamamızda 118 kadın işçinin kanlarıyla sulanmış bu mücadele gününün özüne uygun olarak kutlanması gerektiğini vurguladı. Tutsak kadınlara, Kürt kadınlarına ve emekçi kadınlara yapılan baskıları gözler önüne serdik. Emekçi kadının kurtuluşunun devrimle, sosyalizmle mümkün olacağını vurguladık. Basın açıklamamızı 6 Mart'ta İstanbul'da yapılan faşist saldırıları kınayarak sona erdirdik.

YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

Eskişehir'den Emekçi Kadınlar

ANTEP'TE MART AYI FAALİYETLERİ

Antep'te çeşitli semtlerde Emekçi kadınlar olarak 8 Mart ile ilgili bildirimimizi dağıttık. Kimisi sevinçle karşılarken kimisi ilk kez önemsenmenin verdiği şaşkınlıkla alıyordu bildirimimizi. En ilginç de emekçi kadınlara dağıttığımız bildirimleri merak edip yanımıza gelen amcanın "ne dağıtıyorsunuz gençler" diye sormasıydı. Anlattık. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ve bunu anlatan bildirimimizi. Amca ne dese beğenirsiniz? "Hele başa da bi dene verin. Ben de benim kariya vericim."

Yine Mart ayının geneline yönelik "Mart İsyandır, Ayaklanmadır, Devrimdir" başlıklı bildirimimizi çeşitli semtlerde dağıttık.

13 Mart Savaşçıları'nı anlatan bildirimimizi de yine Antep'in bazı semtlerinde dağıttık. Dağıtım sırasında 13 Mart Savaşçıları'nı bilen birçok kişi çıktı. "Emeğin Birliği'yiz biz, aferin gençler devam edin" vb. sözler bizlere hem moral güç oldu hem de geçmişin birçok insan tarafından bilinmiyor olması bizi gururlandırdı.

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU/ANTEP

ADANA'DA 8 MART

Tüm dünyada kapitalizme karşı savaş günü olarak kutlanan Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, Adana'da da dergi çevrelerinin bir araya gelmesiyle bir miting yapıldı. Saat 12.00'da Adana Büyükşehir Tiyatrosu'nun önünde bir araya gelen kitle, sloganlar eşliğinde Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yürüdü. Mitinge yaklaşık 250 kişi katıldı. Mitingde bizler de Mücadele Birliği olarak yerimizi aldık. 8 Mart'ın tarihini anlatan bir metnin okunmasıyla başlayan etkinlik söylenen marşlar ve atılan sloganlarla devam etti. Mitingde "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Zafer Savaşın SEKA'nın Olacak", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" vb. sloganları atıldı. Yaklaşık olarak 2 saat süren miting olaysız şekilde sona erdi.

**EMEKÇİ KADINLAR
LENİNİST SAFLARDA
ÖZGÜRLEŞECEK!**

Adana'dan Mücadele Birliği Okurları

Mer ha ba,

Bu yıl da isyan ateşinin yandığı, kavga bayraklarının dalgalandığı Mart ayını yaşamaktayız. Mart ayının kapısı, bütün emekçi kadınların, kapitalizme karşı 1857'de başlatmış oldukları savaşın yıldönümü olan 8 Mart'la açılır.

Özellikle son yıllarda 8 Mart, burjuvalar tarafından kavga günü olmaktan çıkarılıp anlamsızlaştırılmak isteniyor. Bu bir emek savaşındır, cadılar balosu değil diyerek, kadınları bu konuda aydınlatmak için bir panel hazırladık. Panelin asıl konusu burjuva feministler aracılığıyla insanların arasında çelişki yaratmak isteyenlerin asıl amaçlarının, toplumun apolitikleştirme, gerçeklerden uzak, sistemin dalaverelerine karşı dilsiz, kör bir toplum yaratma olduğunu vurgulamak ve sistemin politikalarına karşı mücadeleye çağırma. İlk köle insan olarak kadının, bu savaşta yerinin ne denli büyük olduğunu bir kez daha göstermek istedik. Günümüzde ise, yoz kültürün içinde neredeyse kimliksizleşmiş, varlığıyla yokluğu arasında kaybolmuş ev hizmetçisi, fabrika işçisi kadınların karşı karşıya kaldıkları sorunları ve bunların çözüm yollarını ele aldık.

Panelimiz, kadın sorununu anlatan bir şiirle başladı. Ardından 8 Mart'ın tarihçesini, New York'lu kadın işçilerin amaçlarını anlattık. Kadın sorununu toplumun ezilen sınıflarının sorunundan ayrı tutmamız gerektiğini, aksine kadının kurtuluşunun toplumun kurtuluşundan yani devrimden geçtiğini anlattık. Panelimize katılan analarla soru-cevap şeklinde sohbetimiz geç saatlere kadar sürdü. Son olarak bu yoz kültür içerisinde kadının ev hapisliğinden kurtulması için siyasal-sosyal-ekonomik alanda kendilerini özgürleştirmelerini, devrim mücadelesine katılmalarını söyleyerek; şarkı, türkü ve marşlarla panelimizi sonlandırdık.

**YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!
YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
KADIN-ERKEK ELELE YÜRÜYÜRÜZ DEVRİME!**

İkitelli Ayışığı Sanat Merkezi

13 MART SAVAŞÇILARI İÇİN ANMA

13 Mart, devrim tarihine asla unutulmayacak bir gün olarak geçmiştir. Çünkü, üzerinde yaşadığımız topraklarda ilk olarak üç işçi, 13 Mart 1982 tarihinde idam edildi. İzmir Buca zindanında Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun bu tarihte katledildiler.

13 Mart tarihi bizim için kavgamızın adı, Leninizmin bayrağının daha da yükseklerde dalgalandırıldığı gün olması nedeniyle büyük bir öneme sahiptir. Tam da bu nedenle, onlardan aldığımız adıma yakışır bir şekilde 13 Mart gününü bir eylem gününe çevirdik.

Bizler, Genç Emekçiler Birliği olarak 13 Mart tarihinde saat 14:00'da yoldaşlarımızın katledildiği Buca Zindanı'nın önünde bir basın açıklaması düzenledik.

Basın açıklamasından saatler önce yoldaşlarımızı katleden cellatların günümüzdeki uzantıları eylem alanına dolmuşlardı.

O kalabalık gürhün ortasında üzerinde "Kavgaları Adımız, Adları Onurumuz / GEB" yazılı pankartımızla belirlediğimizde şaşkınlığa uğradılar. Bundan 23 yıl önce yoldaşlarımızın sloganlarıyla inettiği Buca zindanının duvar-

larını "İdamlar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla bu kez bizler inlettik.

Sloganlarımızın ardından, onların mücadelelerini ve hayatlarını anlattığımız bir basın açıklaması metni okuduk. Metnin arasında sık sık; "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "13 Mart Savaşçuları Yaşıyor, Savaşıyor", "Devrim Yolunda 13 Mart Saflarına", "Devrim Savaşçuları Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Onların birer proleter olarak yaşayıp, birer proleter olarak ölümsüzleştiklerini vurguladığımız konuşmalarımızda, onların adlarının sonuza dek yaşatılacağını vurguladık.

Polislerin son derece rahatsız olduğu eyleme çevredeki halkın ilgisi yoğundu; evlerin camlarından bakanlar, arabayla geçerken korna çalanlar eylemimizde bizleri yalnız bırakmadılar.

İdam edilen ilk komünist işçiler olarak onlar tarihe geçtiler. Sonsuza kadar yaşatılacaklar.

**ADLARI ONUR, ADLARI ADIMIZ!
GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ!
Genç Emekçiler Birliği Derneği/İZMİR**

Bundan tam 23 yıl önce üç yiğit devrim savaşçısı, üç komünist işçi devrim davasında ölümsüzleştiler.

Onların, Buca Zindanı'nda proletarya tarihindeki altın sayfalardan birini daha yaz-

dıkları bu günde onları mezarları başında anmak için biz yoldaşlarına düştüğünü sabah saatlerinde kızıl bayraklarımız, pankartımız ve karanfillerimizle savaşçılarımızın mezarlarının başına geldik.

Bugün; üç komünist işçinin devrim kavgasında ölümsüzleştikleri, devrim yolunu kanlarıyla, canlarıyla suladıkları, proletaryanın bayrağını, Leninizmi daha da yükselttikleri gündü.

Mezarlığa ulaştığımızda üzerinde "13 Mart Savaşçuları Yaşıyor, Savaşıyor/ Mücadele Birliği Platformu" yazan pankartımızı ve yoldaşlarımızın resimlerini açtık.

Anmamız, 13 Mart Savaşçılarının şahsında gerçekleştirdiğimiz saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar yoldaşları ve mücadelelerini anlatan bir metin okuduk. Metinde tıpkı Paris barikat-

larında, Madrid'de olduğu gibi İzmir'in yoksul işçi semtlerinde ve fabrikalarında işçilerin, devrimcilerin eylemlerine öncülük eden, bu 3 yiğit devrimci yoldaşımızı unuttuğumuzu ve unutturmayacağımızı vurguladık.

Metnin okunmasından sonra, "13 Mart Savaşçuları Yaşıyor, Savaşıyor" sloganıyla yoldaşlarımızı selamladık.

Zindanlarda, Ölüm Oruçları'nda ölümsüzleşen devrim savaşçılarımızdan da bahsedilen anmamızda, onların mücadele bayraklarının biz yoldaşlarımızın omuzlarında olduğu bir kez daha vurgulandı.

Anmamızı; 13 Mart Savaşçılarına ithaf edilen 13 Mart marşını okuyarak sonlandırdık.

Selam olsun; faşizmin karanlığını yırtan ateşi yürekleriyle besleyenlere!

Mücadele Birliği Platformu/İZMİR

MERHABA YOLDAŞLAR

Emekçi bir insan olarak sizlere, günde 12 saat çalışmanın sonucunda, henüz 20 yaşında olmama rağmen, bedenimin çökmesinin öfkesi ile yazıyorum.

150 milyon ücretle, günde 12 saat çalışmak ücretli kölelikten başka bir şey değildir. Bütün dünyayı biz işçiler ve emekçiler yaratırken; beyefendilere, patronlara yalnızca eğlenmek kalıyor. Ölmeyeceğimiz kadar para karşısında emeğimizi sömürüp, yarınlarımızı elimizden alıyorlar. Ama bu düzenin böyle gitmeyeceğini onlar da biliyorlar ve korkuyorlar. Önlem almaya çalışıyorlar akılları sıra. Üretmesini ve paylaşmasını seven insanlar, artık savaşma zamanıdır. Yarınlarımızı kurma zamanıdır. Ellerimizden kitaplarımızı, taşlarımızı düşürmeden sürekli savaşma zamanıdır. Korkmadan, inançla çevremizi örgütlemeli, daha çok teorik ve pratik bilgiye ulaşmalıyız. Unutmayalım ki, haklı olan biziz, kısacası Yarın Bizimidir Yoldaşlar.

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ!

Adana'dan Devrimci Bir İşçi

**13 MART SAVAŞÇILARI
YAŞIYOR SAVAŞIYOR!**

Devrim tarihimize idam sehpasında ölümsüzleşen ilk proleter sosyalistler olarak geçen Necati, İbrahim, Seyit yoldaşlar mücadelemize ışık tutmaya devam ediyor. 13 Mart Pazar günü Adana Mücadele Birliği Platformu olarak Aysun BOZDOĞAN yoldaşımızın mezarı başında onun şahsında öncelikle 13 Mart Savaşçuları olmak üzere ölümsüzleşen bütün leninist savaşçılarını anacağız.

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞACAĞIZ!**

13 MART SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Adana Mücadele Birliği Platformu

OPORTÜNİZME KARŞI PRATİK MÜCADELENİN ÖNEMİ

Oportünizme karşı mücadele, burjuvaziye karşı yürütülen sınıf savaşımından ayrı tutulamaz. Çünkü oportünizm, burjuvazinin devrimi politik yönden çevirme taktiklerinden beslenen sosyal-reformizmi devrimle uzlaştırmaya çalışarak, küçük mülk sahiplerine özgü dünya görüşünü ve alışılmış önyargıları işçi sınıfı hareketi içinde yaygınlaştırarak, proletaryanın devrimci sınıf savaşımına engel olur! Leninizm, eğer oportünizme ve bunların işçi sınıfı içine uzanan etkilerine karşı dışa dış, nefes nefese bir mücadele içine girmezse, proleter harekete yön verecek öncü konumunu pekiştiremez.

Devrim karşısında oportünizm, küçük-burjuva sınıfın siyasal tavrını ifade eder. Devrim, büyük bir güç kazanarak yükseldiğinde, “ateşli bir aşka” tutulurlar. Bu devrimin herhangi bir evresinde ortaya çıkan herhangi bir başarısızlıkta ise paniğe kapılmaya, yüreksizleşmeye ve devrimin büyük amaç ve işlerinden vazgeçmeye eğilim taşırlar. Onlar, devrim başkent kapılarına dayanıp, artık her şey en son vurulacak darbeye kaldığı zamanda bile, birkaç reform uğruna devrimden vazgeçmeye hazır olacaklardır. Bütün büyük devrimlerin dersidir bu.

Oportünizmin şurada devrimci, burada tümüyle reformist olması kimseyi şaşırtmasın. Çünkü oportünizm, kimi yer ve zamanlarda devrimci pratiklere girmeden, kendi varlığını sürdüremez. Kimi zaman polisle çatışmaları, bu çatışmaların devrimci etkiler yaratması, oportünizmin reformcu yanını törpülediği anlamına gelmiyor; bu boş bir umut olurdu. Tersine; o, devrimin gücüyle uyanan yeni ve diri güçlerin devrimci karakterini önce kavrayıp, sonra törpüleyebilmek için, böyle davranıyor. Bu topraklarda oportünizm, ancak “militanca” yürütülebilir. Ama, bugün Okmeydanı’nda barikat kurarken, yarı liberal reformcu aydın tayfasıyla reformcu çağrılar yaparlar. Devrimin ateşini, reformist hedeflerle, reformist dostluklarla soğuturlar.

Türkiye ve Kürdistan’da oportüniz-

min temel misyonu, devrim ve reform cephelelerini uzlaştırmaktır. Bu yüzden, “her tarakta bezleri” vardır. Onlar, bu yaptıklarına; “reformistleri de devrimci zemine çekmek” gözüyle bakıyorlar. Oysa, bu tür çabaların her zaman kaçınılmaz sonucu, reformizmin devrim cephesine karakter zayıflığı ve kararsızlık taşımasıdır. Ve oportünizmin, tam da böyle bir kararsızlığa ihtiyacı vardır. Kararsızlık ve sonuna kadar gitmemek gerektiği duygusunun hakim olduğu kitle, oportünizmin beslediği ana damardır. Reformizmle bir arada olmayı, komünistlerle bir arada olmaya tercih ederler ve birlik çağrılarını hemen her zaman reformizme yöneliktir.

Mücadele

Pratik Üzerinden Yürümeli

Marksizmin kurucuları ve büyük ustaları oportünizme karşı nasıl mücadele ettiler? Onlar yalnızca sözlü ve yazılı teşhirlere yetinmediler. Oportünizme karşı pratik alanda yürütülen 150 yıllık mücadele olmasaydı, Marksizm-Leninizmin dünya proletaryası arasında bu denli yaygınlaşıp kökleşmesi de mümkün olamazdı.

Engels, Paris’te oportünist partilerin bir dünya kongresi toplayacağını duyduğunda, ilerlemiş yaşına rağmen kolları sıvadı. Aynı gün ve aynı yerde devrimci sosyalist-marksist partilerin de kongre toplanması konusunda çevresindekileri ikna etti; yüzlerce mektup yazdı, gece-gündüz koşuturup durdu. Ve oportünizmle aynı gün, üstelik onlardan nitelik olarak kat kat üstün bir kongre toplamış olmayı, tarihsel bir başarı saydı. Çünkü o toplantı, II. Enternasyonal’in kuruluş toplantısı oldu.

Lenin, özellikle Menşeviklere karşı mücadeleye büyük önem verdi. Onların işçi sınıfı içinde attığı her adımı izledi ve tam bir karşılık vermekte hiçbir zaman tereddüt etmedi. Politikanın gücünü ve etkinliğini sarraf terazisinde ölçmeye alışkın olanlar, bugünden baktıklarında, Lenin’in Menşeviklere karşı mücadeleye taktiklerini kavramakta elbette güçlük çekeceklerdir. Menşevikler bir kongre mi topluyor, Bolşevikler hemen bir konferans ilan ederler-

di. Menşeviklerin toplantı ve kararlarına karşılık, Bolşeviklerin toplantı ve kararlarıyla cevap vermek, oldukça önemliydi. Çünkü böylece, proletaryanın önüne, iki farklı nitelikte sonuç bildirgesi ulaşıyordu; taktiklerde ve devrimi kavrayıştaki farklılık çok daha güçlü vurgulandığı gibi, Menşevik etki daha baştan kırılıyordu.

Günümüzde, yaşadığımız topraklarda proletarya, oportünist taktiklerle gerçekten devrimci olan leninist taktiklerin arasındaki nitelik farkını kavrayacak olgunluğa ulaşmıştır. Bu konuda kitlelerin birikimine güvenmeliyiz. Fakat, öte yandan, oportünizme karşı mücadeleye özgü taktikleri yavaş yavaş geçirmek bir zorunluluktur. **Eğer, “nasıl olsa bunların faaliyetlerinden devrimci bir sonuç çıkmaz” deyip, kollarımızı kavuşturup beklersek, kitlelerde bir birikim olarak duran devrimci bilinci ve içgüdüyü harekete geçiremeyiz ve onları oportünizmin insafına terk etmiş oluruz. Oportünizmin faaliyetlerine ilişkin yazılı ve sözlü eleştirimizi yapıp, sonra da kendi işimize bakmak, onlara karşı mücadeleyi eksik bırakmak olur.**

Yeri gelmişken, sözünü etmeden geçmeyelim. Bugüne dek, leninistlerin yazılı ve sözlü eleştirileri, oportünizm tarafından sessizlikle karşılandı. Bunun tek nedeni kibirdir değil. Evet, bu da var ve eylem alanlarındaki çoğunluğa oportünistler hakim olduğu sürece, bu boş kibirden devam edecek. Oysa, onlar birbirlerini eleştirirler, ama elbette devrimin en temel sorunları ve pratiği üzerine değil, çok daha önemsiz, ıvır-zıvır konularda. Çünkü, en önemli konularda, pratikte hep aynı şekilde davranarak, birbirlerinin geri konumlarını meşurlaştırıyorlar. Leninist eleştiri ve öneriler konusunda sessiz kalmaları, bu eleştiri ve önerilerin içeriği nedeniyle. Leninizmle girişilecek bir tartışma, oportünist karakterdeki ortalama solun “mutlu izdivaç”larını bozabilir. Oportünizm, leninizme karşı işte böyle pratikte özel taktiklerle mücadele ediyor.

Oportünizme karşı mücadele süreklilik taşımalıdır. Bugün şurada ya da burada

teorik ve pratik olarak iflas eden oportünizm, yarın yine aynı yerde, bu kez farklı yüzlerle ve söylemlerle karşımıza çıkar. “Nasil olsa geçmişte iflas etiler, şimdi de tutunamazlar” biçiminde bir düşünce yanlıştır. Devrimin (ve de leninistlerin) herhangi bir bölgede güçlü olması, orada oportünist hareketlerin yeşermeyeceği anlamına gelmez, çünkü onun kapitalizm tarafından sürekli yeniden üretilen bir toplumsal zemini vardır. Küçük mülk sahiplerinin ve onların etkisi altındaki yarı-proleter unsurların kalabalıklar oluşturduğu her yerde oportünizm, kendine yaşam alanı bulur. Bugün yok olsa, yarın yine ortaya çıkar. Bu nedenle, devrimci proletarya, bir yandan kendi etkinliğini süreklileştirirken, öbür yandan da, oportünizmin pratik mücadele içindeki karakter zayıflığını ve devrimde sonuna kadar gidememe konusundaki kararsızlığını kitleler içinde sürekli teşhir etmekle yükümlüdür.

Peki ya oportünist hareketlerin güçlü olduğu bölgelerde durum ne? Oportünizm, devrim hızı bir yükseliş içine girdiğinde “aşka gelir”. Bu yüzden, onlar kitleleri değil, kitleler onları harekete geçirir. Bu yükselişte en küçük bir başarısızlık ortaya çıksa, ilk paniğe kapılanlar, yüreksizleşip devrimin büyük hedeflerinden ilk vazgeçenler de yine onlar olur. Yani oportünizm, güçlü olduğu bölgelerde bile devrimci sınıflar içinde köklü değildir. Oportünizm, kendini en güçlü hissettiği bölgelerde yenilgiye uğratılmalıdır.

Bütün bu anlattıklarımızdan, oportünizmi adım adım izlemek, tüm eylem ve faaliyetlerimizi bu adımlara göre ayarlamak sonucu çıkmaz. Biz, her tarakta bezi olan oportünizmle her alanda rekabete tutuşamayız. Buna hem gerek yok, hem de enerjimiz yetmez. Fakat, bütün diğer alanlar bir yana, oportünizmin özellikle proletaryanın içindeki ve ona yönelik faaliyetlerine karşı hassas ve uyanık olmak gerekiyor. Oportünizm, bırakalım küçük mülk sahipleri, yarı proleter, devrimin şu ya da bu yönünü abartmaya ve tek yanlı kavramaya eğilimli kesimler içerisinde güç bulsun; bunun önüne zaten geçemeyiz. Fakat, bütün bu ara unsurları, ara kesimleri, dağınık bir mücadeleden kurtarıp, çok yönlü sorunları tek bir devrimci hedefte toplama yeteneğinden olan biricik sınıf proletarya, Leninist politikanın etki alanı içinde olmalıdır. Oportünizmle dışa dış, adeta bir rekabet halinde mücadele etmeden, leninistlerin bu etkiyi yaratmalarını çok zor olur. □

YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ

95 yıl önce kabul edilen “8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü” bu yıl tüm dünyada emekçilerin coşkulu eylemleriyle kutlandı.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda da günler öncesinden başlayan tartışmalarla, bu yıl hararetle bir hazırlık süreci yaşandı. Bizler de İzmir’den bu tartışmaların seyri-ne yönelik gözlemlerimizle başlamak istiyoruz.

Toplantı çağrısı yapılmasıyla başlayan süreç, her yıl olduğu gibi feminist bir tutum takınmaktan sınırlanmayan bazı hareketlerin pervasızca kendilerini dayatmaları sonucu daha baştan iki ayaklı bir seyir izledi. İlk yapılan genel toplantıda, erkek temsilcilerin katılımını eleştiren İzmir Kadın Platformu ikinci toplantıda erkek temsilci gönderen çevreleri toplantıdan çıkartmak isteyince içinde bizim de bulunduğumuz katılımcılar toplantıyı protesto ederek terk ettik. Dışarı çıkıldıktan sonra yeni bir toplantı tarihi belirlendi ve eylem ikinci bir eylem organizasyonuna girileceği kesinleşti. 5, 6 ve 8 Mart tarihlerinde olmak üzere 3 eylem kararı alındı.

İlk eylem devrimci kadın tutsakların 8 Mart’ını kutlamak için yapılan kart atma eylemi oldu. 5 Mart günü saat 11:30’da Konak Postanesinin önünde ortak imzalı “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü” yazılı bir pankart açtık. Okunan basın açıklamasının ardından sloganlar eşliğinde kartlar atıldı ve diğer eylemlere yapılan çağrının ardından kitle dağıldı.

İkinci eylem ise 6 Mart günü saat 13:00’da Konak Pier’in önünde kortejler oluşturulmasıyla başladı. Bizler de, Emekçi Kadınlar olarak “Kadının Kurtuluşu Sosyalizmde” yazılı pankartımızla ve ölümsüzleşmiş kadın yoldaşlarımızın resimleriyle alandaki yerimizi aldık. Yürüyüşle eski Sümerbank’ın önüne kadar gelindi. Yürüyüş boyunca sık sık “Savaşan Kadınlar Zindanlarda Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Emekçi Kadın Devrimle Özgürleşecek”, “Emekçi Kadınlar Leninist Partiyeye” sloganları atıldı. Ve alanda, bir program çerçevesinde basın açıklaması, konuşmalar ve müzik dinletisi yapıldı. Sunuculuğunu Mücadele Birliği dergisi İzmir temsilcisinin yaptığı eylem programı müzik dinletisiyle sona erdi.

8 Mart günü ise yine Konak Sümerbank’ın önünde basın açıklaması yapıldı ve okunan metnin ardından gruplar halinde Konak ve çevresinde bildiri dağıtımı yapıldı.

Diğer yandan feminist tavrın ağır bastığı İzmir Kadın Platformu’nun şenlik adı altında düzenlediği etkinliğin içeriğine uygun bir şekilde sadece kadınlar günü olarak eğlencelerle kutlandığı aldığımız bilgiler arasındaydı.

Böylesine tarihsel bir eylem gerçekleştirirken bu günün emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü olduğu gerçekliği göz ardı edilirse oportünist, reformist hareketler her eylemi “şenliğe” çevirmekten vazgeçemeyecekler.

Mücadele Birliği / İzmir

Geleceğin Sahiplerinin Buluşması...

5 Mart'ta İstanbul'un birçok semtinden gelen işçi, emekçi, öğrenci gençlik; bütün genç insanlar Genç Yoldaş'ın 13 yılında yozlaşmaya ve çürümeye karşı ellerini birleştirdi. Gençlik, isyan ve ayaklanma ayını, gençliğin enerjisi ve coşkusuyla, adımız Necati, Seyit, Ethem diyerek karşıladı. Mart ayının kızılığ, salonun her tarafında hissediliyordu.

Grup Emeğe Ezgi

Bir ay öncesinden başladık hazırlıklara, her şey bir bir düşünülüyor. Salonun dekorundan, otobüslere, afişlemeye, sanatçılara kadar hepsi için ayrı ayrı görevlendirmeler yapıldı. Her tarafı afişlerimize donattık. Tüm bu süre içerisinde gençlik etkinliğine hazırlanırken bir taraftan da işçi ve emekçi eylemlerinde yerimizi alıyor ve onlara destek oluyorduk. Etkinlik günü yaklaştıkça broşürlerimizi fabrikalara, sokaklara, evlere ulaştırıyor bire bir sohbet ederek dağıtım yapıyorduk. Son gün eksiklerimizi tamamladık ve etkinliğimizi başlatmak için heyecanla beklemeye başladık.

T a b i -
i biz bütün bu hazırlıkları yaparken sistemin savunuculuğunu yapan polis de boş durmuyordu. Konser başlamadan çeşitli bahanelerle ve genç insanları tedirgin etmek amacıyla etkinliği yaklaşık 1 saat geç başlattı.

Hemê Hacı

Etkinliğimiz ölümsüzleşen devrim savaşçılarını anmak için saygı duruşuyla başladı. Program, Gazi Ayışığı gençlerinin yaptığı teatral şiir dinletisiyle mısralara hayat veren genç yoldaşlarımız, salondaki insanların duygularını kabarttı: "Ey güneşin düşmanı, oturmayacağım pazarlığa seninle, sıkacağım dişimi, dayanacağım" sesleri salonda her çınlayışında tüyleri diken diken etti. Murat Ateş'in müzik dinletisi salonu etkisi altına aldı. Bu sırada "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları yükseliyordu.

Etkinliğe, 4 aya yakın zamandır grevde olan ve patronlarının yönlendirdiği faşistlerin saldırısına uğrayan, yaralanan Lider Kargo işçileri de katılmıştı. Bir Lider Kargo işçisinin konuşmasının ardından "Lider Kargo İşçisi Yalnız Değildir" sloganı yükseldi. Taksim Ayışığı'ndan bir arkadaşım ise hücrede yaşayan bir insanı canlandırdığı tek kişilik tiyatro gösterisi, büyük beğeni topladı ve herkesi hücre gerçekliğiyle yüzleştirdi.

Hemê Hacı'nın sahne almasıyla Kürt gençlerinin coşkusu ikiye katlandı. Salonda "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganları tekrar tekrar yankılandı. Metin Kahraman ise müziğin güçlü yorumuyla seslendi coşkulu kitleye. Bir su gibi akan notalarla dinleyicileri adeta büyüledi. Onlar da veda ettikten sonra etkinlik sona erdi.

Etkinlik sırasında ve sonrasında bir çok insanla konuştuk. Bir çok genç arkadaşımızla tanıştık; konuştuğumuz insanlar etkinlikten, memnun bir biçimde ayrıldılar.

Bir kez daha gördük ki, inatçı ve ısrarlı bir çalışmayla başarılacak hiçbir şey yoktur. Elbette bizler, bunun daha iyisini yapabileceğimizi biliyoruz; elbette uzak tefek eksikliklerimiz olmadı değil, ama tüm gece boyunca yoldaşlarımızın parıldayan gözleri, gülen yüzleri, haklı bir gururun ifadesiydi.

Merhaba genç yoldaşlar, merhaba kavga ve mücadele ayı isyancı Mart!

İstanbul'dan Genç Yoldaşlar

Lider Kargo İşçisi

Gazi Ayışığı Tiyatro Grubu

ANTEP'TE

13 MART ANMASI

13 Mart 1982'de proletaryanın bayrağını en yükseklerde dalgalandıran işçi önderleri Necati VARDAR, İ. Ethem COŞKUN, Seyit KONUK idam edildiler. Tam 23 yıl geçti aradan. 13 Mart Pazar günü yaptığımız 13 Mart Savaşçıları'nı Anma etkinliğimizle, onların bizlerle birlikte savaşmaya devam ettiklerini herkese duyurduk. Antep işçi, emekçilerinin ve Ayışığı Sanat Merkezi emekçilerinin katkılarıyla düzenlenen anma, işçi bir arkadaşın salonda "İdamlar Bizi Yıldırılmaz" haykırışı ve saygı duruşuyla başladı. Yaklaşık 90 kişinin katıldığı etkinlik, açılış konuşması ardından 13 Mart Savaşçıları'nın kısa tarihçesini anlatan slayt gösterimiyle devam etti. Slayt gösterimi sırasında idam edilirken attıkları sloganlar yankılandı salonda ve zindan süreci fonan seslendirildi. Ardından 13 Mart Savaşçıları'nı anlatan bir yazı ve Buca Zindanı'ndan onları tanıyan bir siper yoldaşlarının mektubu okundu. Ayışığı Şiir Grubu, Necati VARDAR'ın bir şiirini okuyarak başladı programımıza; onları, bayraklaşanları, Ölüm Oruçlarını şiirleriyle anlat-

... tılar... Ayışığı Müzik Grubu Denize Ezgi, dinleyen herkesin beğenisini kazandı. Ali Nurşani'nin "13 Mart'ın Sabahında" parçası okunurken, çoğunluğu işçi olan katılımcılar eşlik etti. Onlar 13 Mart'tan buyana ezgileriyle taşıdılar yoldaşlarımızı. İzmit F tipi zindanından Ergül Çiçekler'in gönderdiği "Savru Rüzgar" şiirinden besteledikleri parça ve diğer besteleriyle yüreklerimize seslendiler. Etkinliğimiz son bulduğunda katılımcılar, beğendiklerini ifade ettiler, oldukça duygulanmış bir halde "O günleri yeniden yaşadık" diyerek, böyle başarılı çalışmalarımızın devamını dilediler.

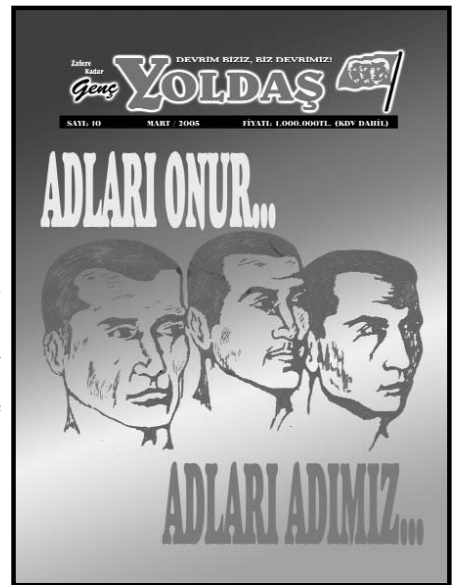
Antep Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E!..

**Gerçekler inatçıdır!..
Nesnel gerçeklik
kitleleri devrime sürüklüyor...
Devrim kaçınılmazdır!..
1 MAYIS'ta Taksim'e
Kızıl Meydan'a...
Taksim Devrimdir, Onurdur, Özgürlüktür.
Her yıl işçi sınıfının kavga bayrağını
1 Mayıs Alanı'nda
dalgalandırmaya devam ettik.
2005 devrimci 1 Mayıs'ında da Kavga Alanı
Kızıl Meydandayız.
Tüm işçi ve emekçi halklarımızı
bu yüksek onuru paylaşmaya,
kavgayı yükseltmeye çağırıyoruz...**

**YENİ
EVREDE
MÜCADELE
BİRLİĞİ**
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEGIN OLACAKI

- * **Başyazı:** Düşünsel
Gericileşme
- * Eğitim Sistemi Üzerine
- * ABD'nin Çöküşü ve
Emperyalist Savaş
- * Dünden Bugüne "Silah"
- * Gelişen İşçi Hareketinde
Genç İşçiler En Öne
- * Adları Onurumuz
Kavgaları Adımızdır
- * Gazi Ayaklanmasının
Ardından
- * 8 Mart İsyân Gününden
Devrime
- * Kapitalizm = Artı-Değer
- * Newroz Piroz Be!
- * **Gündem:** Gelişen İşçi
Hareketinde Genç İşçiler...
- * Ölüm Orucu Savaşçıları...
- * Burjuva Kültürün Futbola
Bakışı
- * Okurlardan...
- * "Artık Devrimcilerleyim..."
- * **Kitap Tanıtım:** Kurtlar
Arasında Çıplak
- * Antep Gençliğinden...
- * Mart İsyandır,
Ayaklanmadır, Devrimdir!

**10. Sayımız Çıktı...
Kitapçılardan ve
Yayınevimizden Temin
Edebilirsiniz**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

